

เปิด
ที่ไม่รู้

วิมล

อดีตไม่รู้ ดังตฤณ

พิมพ์ครั้งที่ ๑ : ----- ๒๕๕๑

กองบรรณาธิการ : แพทย์หญิงณัฐชญา บุญมานันท์
อลิสสา นัตรานนท์

คณะที่ปรึกษาและผู้ร่วมบริจาค : ชาวลานธรรม

ออกแบบรูปเล่ม : น้ามนต์-นะโม

จัดพิมพ์โดย : **สำนักพิมพ์ฮาวฟาร์**
๙๘/๑๗๑ ม.๑ เขตสะพานสูง
แขวงสะพานสูง กรุงเทพฯ ๑๐๒๔๐

พิมพ์ที่ : -----

ISBN ๙๗๘-๙๗๔๒๓๖-๘๐๙-๘

ชาวลานธรรมจัดพิมพ์หนังสือเล่มนี้ขึ้น
โดยมีจุดประสงค์จะแจกจ่ายเป็นธรรมทานเท่านั้น
หากประสงค์จะบริจาคและขอรับไปแจกจ่ายเอง
กรุณาติดต่อที่คู่มือม ๐๘-๑๘๖๔-๓๒๕๕

 คำนำสำนักพิมพ์

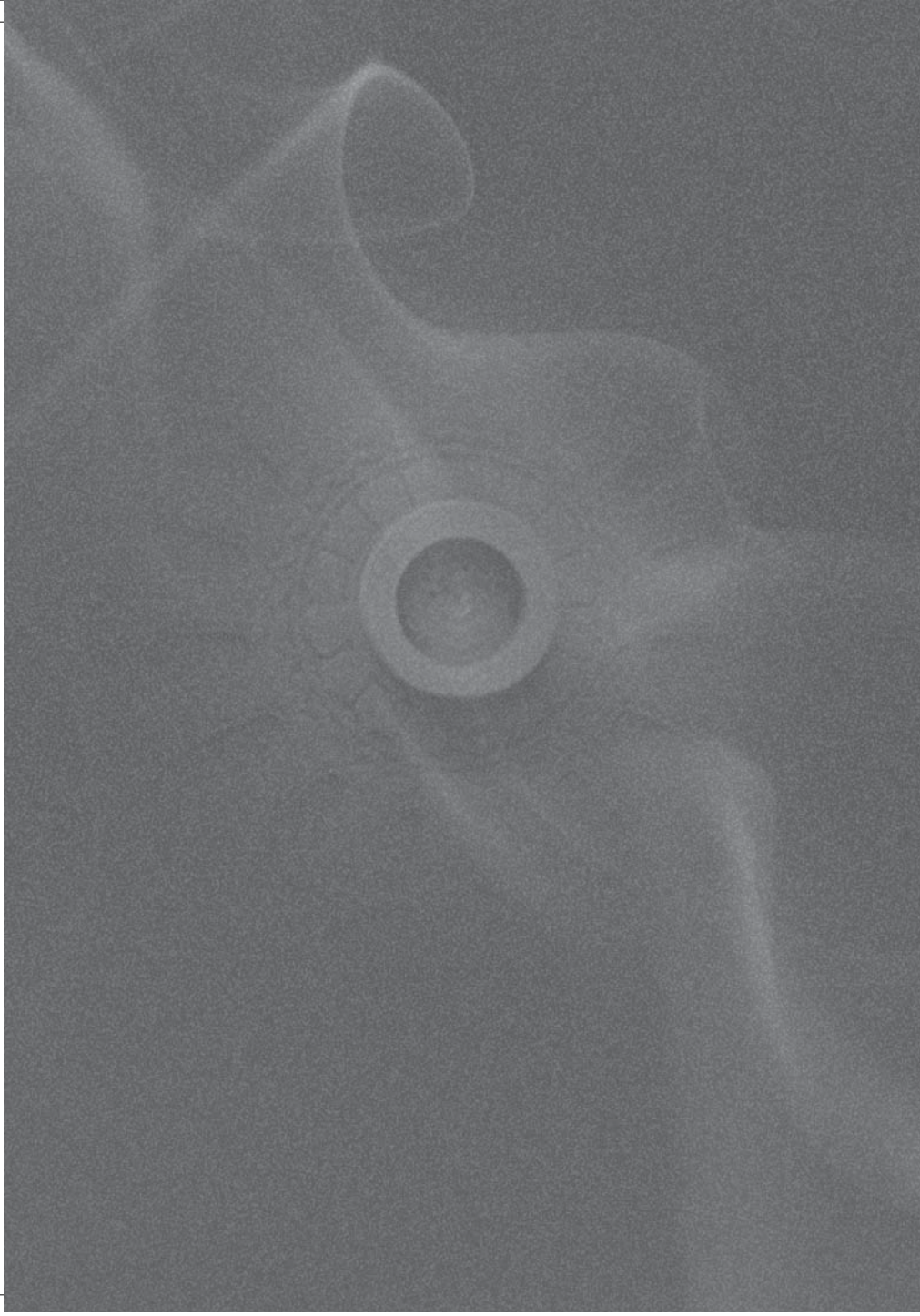
🌿 คำนำผู้เขียน

สารบัญ

คำนำสำนักพิมพ์	๕
คำนำผู้เขียน	๗
บทตั้ง	๑๓
โทษของการเป็นผู้ฆ่า	๒๑
๑) ทุกข์ทางใจ	๒๑
๒) การสั่งสมบาป	๒๔
๓) ความเป็นอยู่ที่เลวร้าย	๒๗
โทษของการเป็นชโหมย	๓๑
๑) ทุกข์ทางใจ	๓๑
๒) การสั่งสมบาป	๓๕
๓) ความเป็นอยู่ที่เลวร้าย	๓๘

โทษของการเป็นชู้	๔๓
๑) ทุกข์ทางใจ	๔๓
๒) การสั่งสมบาป	๔๗
๓) ความเป็นอยู่ที่เลวร้าย	๔๙
โทษของการเป็นคนหลงโลก	๕๕
๑) ทุกข์ทางใจ	๕๕
๒) การสั่งสมบาป	๕๙
๓) ความเป็นอยู่ที่เลวร้าย	๖๑
โทษของการเป็นคนชี้หน้าพยาน	๖๗
๑) ทุกข์ทางใจ	๖๗
๒) การสั่งสมบาป	๗๐
๓) ความเป็นอยู่ที่เลวร้าย	๗๓
ส่งท้าย	๗๗

บทตั้ง

เด็กที่ไม่มีความสุขในชีวิตมักกล่าวโทษว่าเป็น
ความผิดของพ่อแม่ที่ทำให้ตนต้องเกิดมา ส่วนพ่อแม่
ที่ตกยากหรือลำบากทุกข์ร้อนกับการมีลูก ก็จะกล่าวโทษ
ลูกว่าเป็นมารร้ายจนที่เกิดผิดกาลเทศะ สรุปคือถ้าคนเรา
จะหาความผิดกัน ก็เอาผิดกันได้ตั้งแต่เกิด ความเชื่อ
เรื่อง “ผิดตั้งแต่เกิด” จึงมีอยู่เสมอมาและจะยังคงมีอยู่
ตลอดไป

ความลับทางธรรมชาติข้อหนึ่งที่พุทธศาสนานำมา
เปิดเผย คือ **คนเราไม่ได้ผิดตั้งแต่เกิด ถ้าชีวิตลำบาก**

ถ้าชีวิตเป็นทุกข์ หรือถ้าเห็นว่าการมีชีวิตคือความผิดพลาด ก็หาใครมารับโทษไม่ได้ เพราะต้นเหตุของความผิด ทั้งปวงเริ่มขึ้นก่อนที่ใครจะเกิดมาเสียอีก!

กล่าวเช่นนั้นเพราะธรรมชาติไม่ได้เริ่มต้นแบบจู่ๆ ก็ให้กำเนิดก่อนเลือดก่อนเนื้อขึ้นมา ก่อนหน้านั้นต้องมีกรรมดีบางอย่าง เอื้อให้จิตวิญญาณสามารถหยั่งลงในครรภ์มนุษย์เพศหญิงได้ หากปราศจากบุญเก่าของ ทารกเองเป็นปัจจัยหลักแล้ว ก็ไม่มีทางที่จิตจะปรากฏขึ้นในครรภ์ของสิ่งมีชีวิตชั้นสูงระดับมนุษย์ได้เลย แม้ชายหญิงจะมีสัมพันธ์ทางเพศกันนานกี่เดือนกี่ปีก็ตาม

เมื่อทราบว่าเป็นปฐมเหตุให้เกิดเป็นมนุษย์ได้ ก็ต้องทราบต่อไปด้วยว่าบุญหรือบาปเองก็ไม่มีทางเกิดขึ้น ลอยๆ บุญคือนามธรรมที่บอกว่ามีการกระทำในทางดี ส่วนบาปคือนามธรรมที่บอกว่ามีการกระทำในทางร้าย **สิ่งมีชีวิตทั้งหลายหลงก่อบาปเพราะไม่รู้ว่าจะนำภัย มาสู่ตน หรือแม้เปลิดเพลिनทำบุญก็ไม่รู้ว่าจะมีรางวัล แบบไหนมากำนำล**

ขอเพียงคนเรารู้ล่วงหน้าชัดๆ ว่าทำบาปแต่ละครั้ง จะต้องรับโทษทัณฑ์อย่างไร ก็จะไม่มีการยอมเปลื้องทำ บาปเลยสักครั้งเดียว และขอเพียงคนเรารู้ล่วงหน้าแน่ๆ ว่าทำบุญแต่ละครั้งจะได้รับการสมนาคุณขนาดไหน ทุกคนก็จะชวนชวยทำบุญกันทั้งวันทั้งคืน โดยแทบ ไม่อยากหยุดพักสักนาที

แยตรงที่ในทางปฏิบัติแล้ว ธรรมชาติบีบให้พวก เรารู้สึกว่าต้องไม่รักษาศีลเท่านั้น จึงจะได้อะไรดีๆ เป็นรางวัล เช่น

ไม่รักษาศีล จึงจะมีสิทธิ์สะใจที่ได้ฆ่าหรือทำร้าย ศัตรูผู้ทำให้เราเคียดแค้น

ไม่รักษาศีล จึงจะมีสิทธิ์สมหวังที่ได้ฮุบข้าวของ ของคนอื่นมาเป็นของตน

ไม่รักษาศีล จึงจะมีสิทธิ์เต็มเต็มความฝันที่ได้ เสพสมกับลูกเขาเมียใคร

ไม่รักษาศีล จึงจะมีสิทธิ์โล่งใจที่ได้โกหกเอาตัวรอด

ไม่รักษาศีล จึงจะมีสิทธิ์สำราญที่ได้กินเหล้าเมายา
ฮาเฮกับเพื่อนๆ

เท่านั้นไม่พอ ในโลกที่ความเห็นแก่ตัวเป็นใหญ่
การรักษาศีลดูเหมือนเป็นความดักดานของคนโง่ เพราะ
ต้องเสียประโยชน์ต่างๆ นานา เช่น

รักษาศีลแล้วต้องปล่อยให้ศัตรูลอยนวล
รักษาศีลแล้วไม่มีทางได้ในสิ่งที่เกินกำลังซื้อหา
รักษาศีลแล้วต้องเอาแต่น้ำลายหมกมองคนมีเจ้าของ
รักษาศีลแล้วเสียประโยชน์จากการพูดความจริง
รักษาศีลแล้วเข้าสังคมที่นิยมแอลกอฮอล์ได้ยาก

เมื่อภาพชีวิตปรากฏอยู่เช่นนี้ เราย่อมถามตัวเอง
บ่อยๆ ว่าจะต้องรักษาศีลไปเพื่ออะไร หากเหตุผล
ไม่ดีพอ ทุกคนย่อมพ่ายแพ้ต่อกิเลส ไม่อยากฝืนใจ
ต้านทานแรงขับเคลื่อนทางธรรมชาติ หรือถึงแม้เมื่อรักษา
ศีลสำเร็จก็ไม่อยากชมตัวเองว่าฉลาดสักเท่าใด

มุมมองทั้งหมดอาจเปลี่ยนแปลง ถ้าเราลงรายละเอียด
เป็นข้อๆ จนเห็นตามจริงว่า **แค่ผิดที่กายก็เบือนที่ใจได้
เดี๋ยวนั้น และเมื่อใจเบือนบ่อย ในที่สุดย่อมมีดีมน
ย่อมคล้ายคนหลงทางที่ค่อยๆ ถูกต้อนเข้าสู่ส่วนลึกของ
ถ้ำมากขึ้นทุกที กระทั่งสุดท้ายก็ไปตั้งมั่นอาศัยอยู่ตรง
กันถ้ำแห่งความมืด ยากที่แสงจากฟ้าใสจะสอดเข้าไปถึง**

ศึกษาให้ตลอดสาย แล้วในที่สุดจะตระหนักว่า
โศกนาฏกรรมเช่น “ไม่รู้คือไม่ผิด” ใช้ได้กับมนุษย์ด้วยกัน
เท่านั้น แต่ถ้าให้ธรรมชาติเป็นผู้ตัดสิน ธรรมชาติจะ
ตัดสินว่า “แค่ไม่รู้ก็ผิดแล้ว” ต่างหาก **เพราะการอยู่
ภายใต้กฎธรรมชาติอันยิ่งใหญ่นี้ ความไม่รู้กฎนั้นแหละ
คือต้นตอสำคัญของการทำผิดกฎทั้งปวง!**

ในทางกลับกัน ยิ่งรู้จักโทษของการทำผิดกฎมาก
แนวโน้มของการทำผิดกฎก็มีสิทธิ์ลดลงได้เท่านั้น จึง
ควรยั้งที่เราจะทราบความตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ใน
“ลัทธิพาลหุสสุตฺต” ด้วยความรู้แจ้งในกฎธรรมชาติของ
พระองค์ท่าน คือ

ดูกรภิกษุทั้งหลาย การปลงชีวิตสัตว์ให้ตกลงไปนั้น ถ้าใครทำมากแล้ว ซาชินแล้ว เชี่ยวชาญแล้ว ย่อมเป็นเหตุให้ไปสู่นรก หรือไปสู่กำเนิดสัตว์เดรัจฉาน หรือไปสู่เปรตวิสัย ผลแห่งการปลงชีวิตสัตว์ให้ตกลงไปสถานเบาที่สุด คือทำให้เป็นผู้มีอายุน้อยเมื่อมาเกิดเป็นมนุษย์

ดูกรภิกษุทั้งหลาย การลักขโมยสมบัติที่เจ้าของไม่ได้ให้ นั้น ถ้าใครทำมากแล้ว ซาชินแล้ว เชี่ยวชาญแล้ว ย่อมเป็นเหตุให้ไปสู่นรก หรือไปสู่กำเนิดสัตว์เดรัจฉาน หรือไปสู่เปรตวิสัย ผลแห่งการลักขโมยสิ่งของที่เจ้าของไม่ได้ให้สถานเบาที่สุด คือทำให้เป็นผู้มีสมบัติพินาศเมื่อมาเกิดเป็นมนุษย์

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ความประพฤติผิดทางกามนั้น ถ้าใครทำมากแล้ว ซาชินแล้ว เชี่ยวชาญแล้ว ย่อมเป็นเหตุให้ไปสู่นรก หรือไปสู่กำเนิดสัตว์เดรัจฉาน หรือไปสู่เปรตวิสัย ผลแห่งความประพฤติผิดทางกามสถานเบาที่สุด คือทำให้เป็นผู้มีศัตรูและภัยเวรเมื่อมาเกิดเป็นมนุษย์

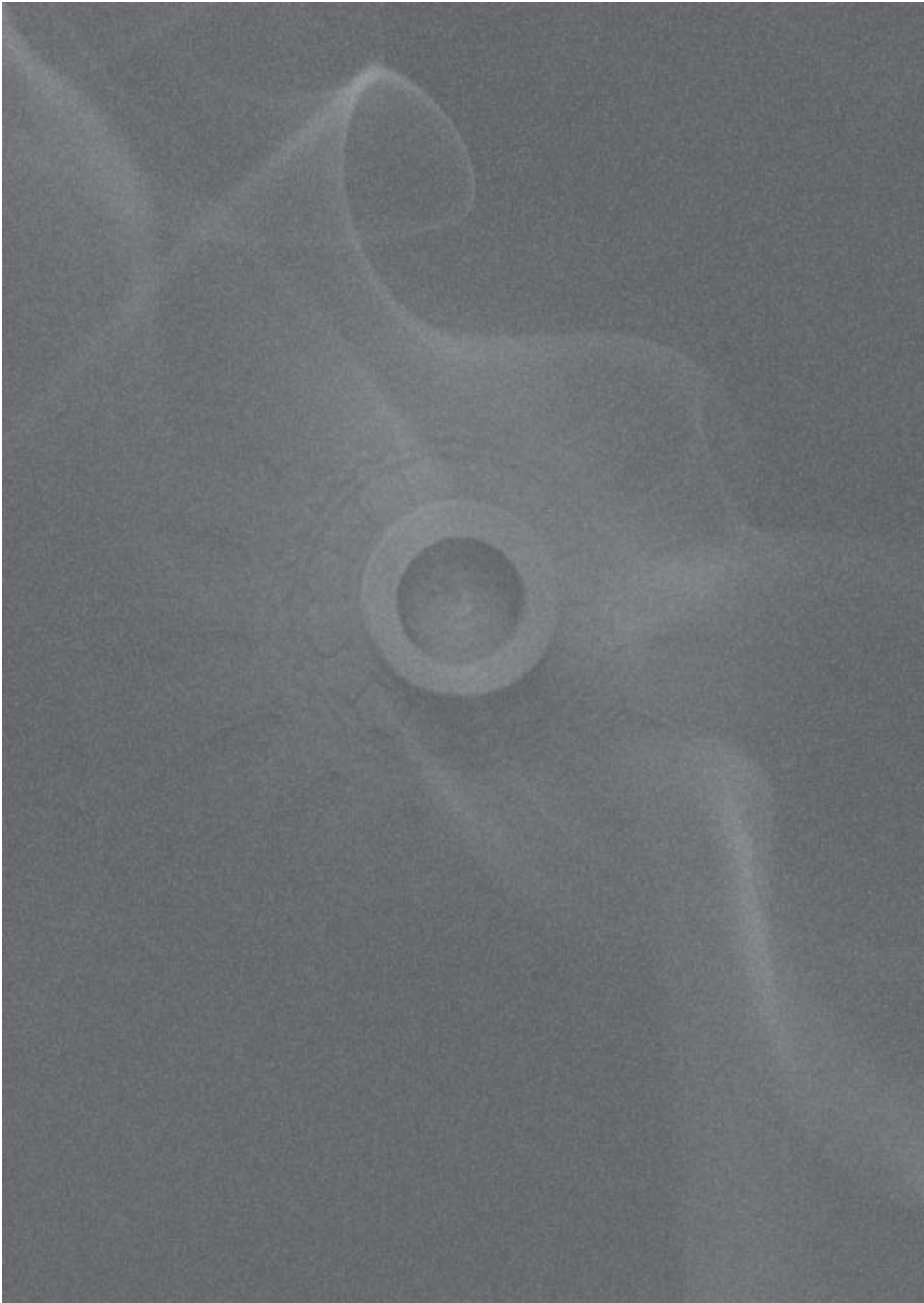

ดูกรภิกษุทั้งหลาย การพูดเท็จนั้น ถ้าใครทำมากแล้ว ซาชินแล้ว เชี่ยวชาญแล้ว ย่อมเป็นเหตุให้ไปสู่ นรก หรือไปสู่กำเนิดสัตว์เดรัจฉาน หรือไปสู่เปรตวิสัย ผลแห่งการพูดเท็จสถานเบาที่สุด ย่อมทำให้ถูกกล่าวตู่ ด้วยคำที่ไม่เป็นจริงเมื่อมาเกิดเป็นมนุษย์

ดูกรภิกษุทั้งหลาย การดื่มน้ำเมานั้น ถ้าใครทำ มากแล้ว ซาชินแล้ว เชี่ยวชาญแล้ว ย่อมเป็นเหตุให้ไปสู่ นรก หรือไปสู่กำเนิดสัตว์เดรัจฉาน หรือไปสู่เปรตวิสัย ผลแห่งการดื่มน้ำเมาสถานเบาที่สุด ย่อมทำให้เป็นบ้า เมื่อมาเกิดเป็นมนุษย์

บทต่อไป จะเป็นการขยายความเพื่อให้เห็นอย่าง เป็นเหตุเป็นผลถึงโทษของการไม่รักษาศีล สอดคล้อง กันกับที่พระพุทธเจ้าทรงตรัสชี้ไว้ใน “สัพพหลุสสูตร” ทุกประการ

โทษของการเป็น ผู้บ้า

๑) ทุกข์ทางใจ

จิตที่เป็นปกติสุขไม่อาจคิดลงมือฆ่า การจะเอาชีวิตใครได้ต้องใช้จิตที่เป็นทุกข์เท่านั้น เพราะส่วนลึก รู้อยู่ว่าเป็นเรื่องผิด เป็นเรื่องน่าเศร้าใจ แม้แต่มดตัวน้อยก็ดิ้นรนเอาชีวิตรอดยามจวนตัว อยากดำรงสภาพของตนเองจนกว่าจะถึงอายุขัย การตัดลิทธิ์ในการดำรงชีวิตของผู้อื่นจึงนับเป็นเรื่องใหญ่ ไม่ใช่เรื่องเล็ก แม้เขาจะอยู่ในอัตรภาพเล็กเพียงใดก็ตาม

การตายเป็นความทุกข์ของผู้ตาย ถ้าเราเป็นผู้
เหยียบย่ำความตายให้กับเขา ใจเราจะเป็นสุขไปได้อย่างไร
การสังเกตเข้ามาในตนเองจะทำให้เห็นทุกข์เป็นขณะๆ
อย่างชัดเจน

ทุกข์เริ่มต้นตั้งแต่เมื่ออยากฆ่า สังเกตเข้ามาใน
ตนเอง จะเห็นเป็นความหวั่นไหวลึกลับใจ กระวนกระวาย
กระสับกระส่ายไม่สบายตัว

ทุกข์จะทวีตัวขึ้นเมื่อตัดสินใจฆ่าจริง สังเกตเข้ามา
ในตนเอง จะเห็นเป็นแรงดันร้อนๆ อัดแน่นอยู่ในอก
ตลอดจนเกิดความตึงเครียดขึ้นในหัว ต่อให้ภายนอก
ดูนิ่ง ก็คล้ายมีลูกไฟวิ่งพล่านอยู่ข้างใน

ทุกข์จะทวีตัวขึ้นอีกเมื่อมีการพยายามฆ่า สังเกต
เข้ามาในตนเอง จะเห็นเป็นการผิใจ เคঁ้นเอาโทษ
ขึ้นมาพยายามเอาชนะมนุษยธรรมที่ติดตัวมาแต่แรกเกิด

ทุกข์จะทวีตัวขึ้นถึงขีดสุดเมื่อลงมือฆ่า สังเกต
เข้ามาในตนเอง จะเห็นความรู้สึกเหี้ยมเกรียมก่อตัวขึ้น

มากพอที่จะระงับความละอายต่อบาปลงชั่ววูบ หรือดับ
สำนึกเมตตาทปราณีลงชั่วขณะหนึ่ง

ทุกข์จะไม่จบโดยง่ายแม้เมื่อฆ่าสำเร็จ สังเกต
เข้ามาในตนเอง จะเห็นเป็นความรู้สึกผิดที่ยึดเยื้อ
เพราะตระหนักว่าชีวิตเมื่อตกลงไปแล้ว ย่อมไม่อาจ
เอากลับคืนมาได้ แม้ผู้ฆ่าจะสำนึกเสียใจเพียงใดก็ตาม

ถ้าสัตว์ที่ถูกฆ่ามีร่างจ้อยจนดูไร้ค่า เช่น มดและ
แมลง ก็ไม่ต้องอาศัยกำลังใจในการปลิดชีวิตมากนัก
ทุกข์ในขณะต่างๆ จึงอาจปรากฏเป็นของเล็กน้อยกว่า
จะจับสังเกตได้

หรือในอีกทางหนึ่ง แม้ผู้ถูกฆ่าจะเป็นมนุษย์ ซึ่ง
ต้องอาศัยกำลังใจในการทำบาปยิ่งกว่าฆ่าสัตว์หลายร้อย
หลายพันเท่า ความทุกข์ในการลงมือฆ่าก็อาจถูก
กลบเกลื่อนด้วยความพึงใจที่สามารถกำจัดปรปักษ์ได้
สำเร็จ

ความไม่เห็นค่าของชีวิต กับความสะใจที่ฆ่าสำเร็จ จึงเปรียบเหมือนม่านอำพรางทุกข์ทางใจของเราได้ แต่ขอเพียงเราใส่ใจสังเกต ก็จะพบว่าทุกข์ทางใจอันเกิดจากการฆ่า ยังคงเป็นความจริงอยู่เสมอ

๒) การสั่งบาป

บาปเป็นธรรมชาติฝ่ายมืด เพราะมีอิทธิพลปรุงแต่งสภาพจิตให้มัวหมองลง นั่นหมายความว่าทุกครั้งที่ทำบาป มองไปทางไหนเราจะรู้สึกว้าโลกหม่นมืดกว่าปกติ

เมื่อทราบว่าคุณสมบัติเป็นเครื่องหมายของบาป เราก็สามารถสำรวจใจตนเองแล้วทราบได้ว่าการฆ่าเป็นบาป เพราะไม่มีการฆ่าครั้งใดที่ทำให้จิตของเราสว่างขึ้น มีแต่จะหม่นหมองลง กับทั้งไม่มีแก้ไขคิดอะไรในทางดี ในทางที่เจริญเอาเลย

แรงผลักดันให้ทำลายชีวิตผู้อื่นได้คือโทสะ โทสะต้องแรงเกินเมตตาทารกรรมไปมาก จึงขับให้เราก่อบาปด้วยการฆ่าได้ และโดยเหตุนี้เอง ทุกครั้งที่เราฆ่าแบบไม่

ฝืนใจ ไม่ยั้งคิด ไม่ยั้งมือ จิตของเราจึงเหมือนแปรสภาพเป็นลูกไฟแห่งความโกรธแค้น ถ้าโกรธแค้นมากก็ ลูกไฟลงเป็นไฟดวงใหญ่ยึดเยื้อยาวนาน ถ้าโกรธแค้นน้อยก็โชนวบเป็นไฟดวงเล็กแล้วดับลงในเวลาอันสั้น

ที่น่ากลัวก็คือบาปสามารถสั่งสมตัวได้ นั่นหมายความว่ายิ่งฆ่าสำเร็จมากขึ้นเท่าไร ใจก็ยิ่งเร่าร้อนมากขึ้นเท่านั้น มองไปทางไหนอะไรต่ออะไรดูขวางหูขวางต่า นำทำลายล้างไปหมด ใครพูดผิดหูผิดตาเดียว ใจเรานั้นก็ถึงการลงมือประทุษร้ายเขามากกว่านึกถึงการคุยกันดีๆ ด้วยเหตุด้วยผล

แม้ตบยุงสักตัว มือของเราก็ได้ชื่อว่าเป็นเครื่องประหารแล้ว และใจของเราก็นับว่าเบื้อนบาปแห่งการฆ่าแล้ว ฉะนั้น ยิ่งตบยุงบ่อย เราก้ยิ่งหงุดหงิดรำคาญง่าย และใจก็ทำตัวคล้ายหลุมดำที่ดึงดูดยุงเข้ามาหาตัวถี่ขึ้นอย่างน่าแปลกใจ จนในที่สุด ยุงในการรับรู้ของเรา ก็กลายเป็นเครื่องหมายเตือนให้นึกถึงการเช่นฆ่าทำเดี๋ยวนั้น

ความคิดในทางทำลายจะลดความฉลาดในการหาวิธีป้องกัน เราจะไม่รู้รู้สึกผิดและย้ำบอกตัวเองว่าสมควรแล้ว กระทั่งบาปพอกพูนขึ้นจนหนา รู้สึกด้านชากับการฆ่าสิ่งมีชีวิตระดับเล็ก ถึงจุดนั้นเราจะพร้อมฆ่าสิ่งมีชีวิตระดับที่ใหญ่ขึ้น ด้วยความรู้สึกว่าสมควรแล้วในทางใดทางหนึ่งเช่นกัน

ฉะนั้น เพียงไม่ตั้งใจไว้ก่อนว่าจะเว้นขาดจากการฆ่า ก็นับว่ามีโทษแล้ว เพราะเมื่อถูกรบกวนให้เกิดโทสะอย่างแรงกล้า เมตตาทธรรมดั้งเดิมย่อมลดระดับแทบไม่เหลือ ยังผลให้สติพร่าเลือนลง เปิดช่องให้โทสะเข้าครอบงำจนโง่เขลา หลงนึกว่าบาปแห่งการฆ่าเป็นสิ่งสมควรทำยิ่งกว่าบุญแห่งการไว้ชีวิต

๓) ความเป็นอยู่ที่เลวร้าย

ไม่มีความรู้สึกผิดอันใดอย่าแยะไปกว่าความรู้สึกผิดที่เกิดจากการฆ่า เพราะบาปข้ออื่นยังพอไถ่ถอนความรู้สึกผิดไหว เช่น ขโมยสมบัติใครยังคืนได้ เป็นชู้ยังขอขมาได้ โทกหยั่งสารภาพได้ ตัดเหล้ายังฝีกอดได้ แต่ถ้าฆ่าใครสำเร็จ เราจะเอาชีวิตที่ไหนมาใช้คืนเขา?

ถ้าฆ่าใครแล้วรู้สึกผิด ความรู้สึกผิดนั้นมักเรื้อรังหากเปรียบเป็นแผล ก็หนักหนาเสียยิ่งกว่าบาดแผลทางกายหลายเท่า เพราะกายอาจเกิดแผลสดเพียงไม่นานก็ตกสะเก็ด รอให้เนื้อสมานกันดั้งเดิมราวกับไม่เคยมีอะไรเกิดขึ้น แต่แผลทางใจอันเกิดจากบาปแห่งการฆ่านั้น จะยังคงสดใหม่อยู่เสมอ ตราบเท่าที่ชีวิตของผู้ตายไม่อาจฟื้นคืนกลับมาฟังคำขอโทษจากเรา

เมื่อบาปจากการฆ่าถูกสั่งสมมากแล้ว ผู้ฆ่าย่อมเลือนฐานะเป็นนักฆ่า ดูเผินๆ เหมือนใจเย็นกว่าคนอื่น แต่ที่แท้เลือดเย็นกว่าใครๆ ต่างหาก ความเลือดเย็นของนักฆ่าย่อมก่อให้เกิดกระแสในตัวที่น่าพรันพรึง

ชวนให้รู้สึกถึงอันตราย ไม่ต่างจากยุง ุง หรือเลื้อ แต่เห็นก็นึกเกลียดกลัวขึ้นมาทันที ทั้งที่ยังไม่ทันทำอะไรให้

การฆ่าแต่ละครั้งคือการสั่งสมความเครียด จะน้อยหรือมากก็ขึ้นอยู่กับว่าต้องเค้นกำลังใจขึ้นมาปลิดชีวิตผู้อื่นเพียงใด ความเครียดทำนองนี้ย่อมกระตุ้นให้เกิดการหลั่งสารอันเป็นพิษต่อร่างกายหลายชนิด ซึ่งเมื่อสั่งสมมากพอ ย่อมก่อให้เกิดโรคที่คาดเดายาก จึงไม่น่าสงสัยเลยว่าเหตุใดนักฆ่าทั้งหลายจึงต้องทรมานทรมานกับสารพัดโรคภัย รวากับถูกคุมขังและลงโทษให้ตายอย่างทรมานอยู่ในคุกแคบ ซึ่งก็คือร่างกายของตนเอง

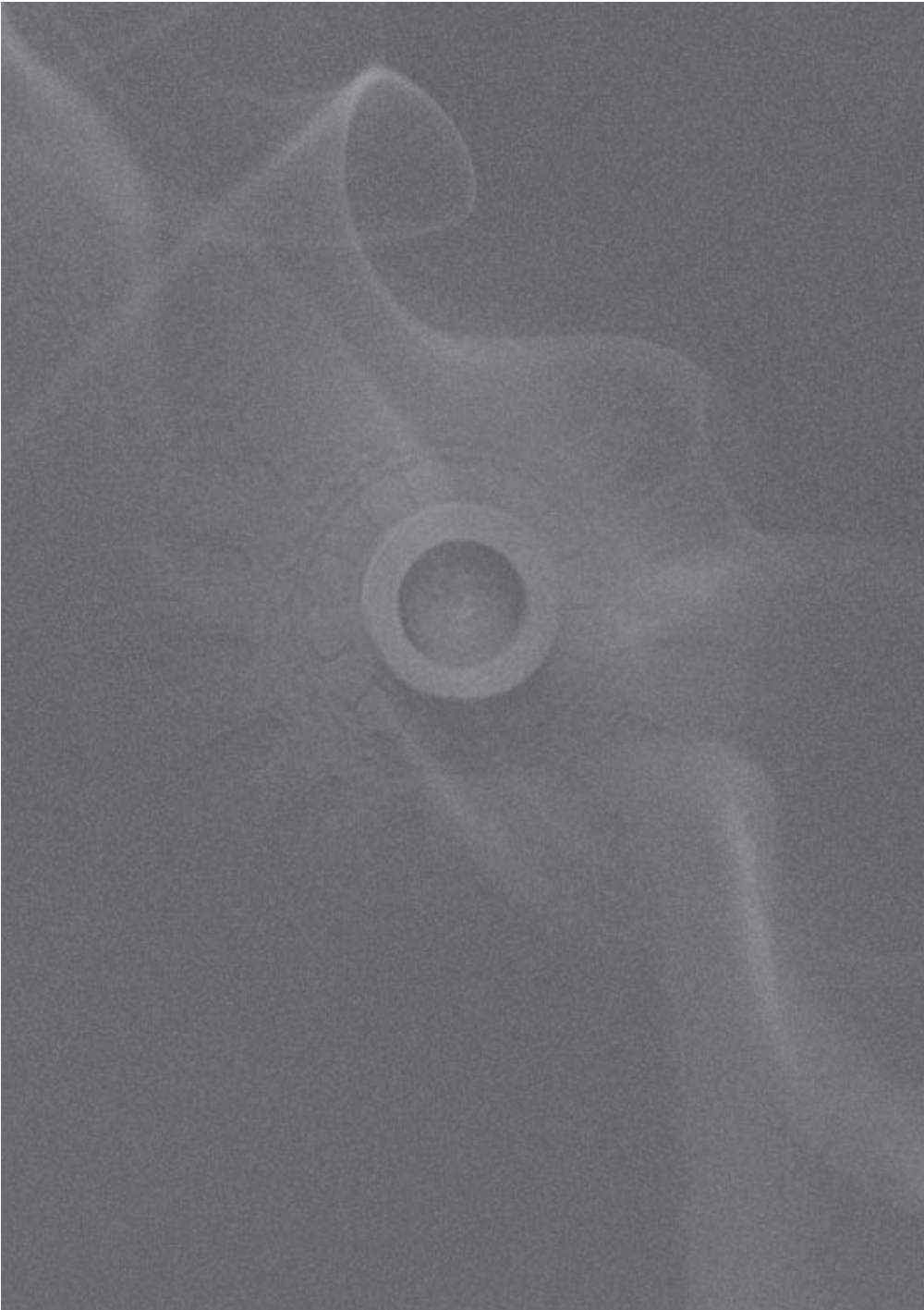
นักฆ่าจัดเป็นพวกที่ไว้ชีวิตตนเพื่อตัดชีวิตท่าน จึงยอมได้ชื่อว่าก่อกรรมด้วยการริบอายุผู้อื่น แม้กลับใจแล้ว และใช้ชีวิตที่เหลือทำบุญใหญ่เพื่อให้บาปเจือจางลง เป็นผลให้มีสิทธิ์ได้เกิดเป็นมนุษย์ใหม่ ก็ย่อมถูกผลของบาปแห่งการฆ่าริบอายุเอาบ้าง อาจด้วยการถูกศัตรูไล่ล่าฆ่าคืน อาจด้วยการเป็นโรคภัยรักษาไม่หาย

หรืออาจด้วยการประสบอุบัติเหตุไม่คาดฝัน ตายดับไปจากสுகติภูมิเช่นมนุษย์โลกเสียตั้งแต่อายุยังน้อย

หากตายเยี่ยงนักฆ่าผู้ยังไม่อิมไม่พอกับการฆ่าฟัน แต่ยังมีบุญพยุ่งไม่ไหว่วงหล่นถึงนรก ก็อาจไปเสวยภพของนักฆ่าระดับเดรัจฉานภูมิ เช่น ยุงลาย ุงจาง หรือพญาราชสีห์ สุดแต่บุญเก่าของแต่ละตนจะตกแต่งให้เป็นนักฆ่ารุ่นเล็ก รุ่นกลาง หรือรุ่นใหญ่

แต่หากตายเยี่ยงนักฆ่าที่เหี้ยมโหดไร้ความปรานีกับทั้งไม่มีบุญเก่าพอช่วยพยุ่ง ก็จัดว่ามีความเหมาะสมสภาพความเป็นอยู่อันเร่าร้อนเช่นนรกภูมิสถานเดียว!

โทษของการเป็น ขโมย

๑) ทุกข์ทางใจ

จิตที่เป็นปกติสุขไม่อาจคิดลงมือขโมย การจะถือเอาทรัพย์สินของใครมาเป็นของตนโดยไม่ได้รับอนุญาตต้องใช้จิตที่เป็นทุกข์เท่านั้น เพราะส่วนลึกก็รู้ว่า เป็นเรื่องผิด เป็นเรื่องน่าเศร้าใจ แม้แต่เศษเงินสักบาท ก็เป็นประโยชน์กับเจ้าของได้ การฉกฉวยประโยชน์ของผู้อื่นมาเป็นของตนจึงนับเป็นเรื่องน่าอาย แสดงถึงความไร้ศักดิ์ศรี ต้องมีชีวิตอยู่ด้วยวิธีแอบขอกคนอื่นกิน โดยไม่ให้เขารู้ตัว

ของที่หายไปย่อมเป็นทุกข์แห่งเจ้าของ ถ้าเราเป็นผู้ทำให้ของของเขาหาย ใจเราจะเป็นสุขไปได้อย่างไร การสังเกตเข้ามาในตนเองจะทำให้เห็นทุกข์เป็นขณะๆ อย่างชัดเจน

ทุกข์เริ่มตันตั้งแต่เมื่ออยากขโมย สังเกตเข้ามาในตนเอง จะเห็นเป็นความตื่นเต้นแบบมีพิรุณ เหมือนตัวเราที่หน้าไม่อาจพยายามไพล่ขึ้นมาเอาชนะตัวเราที่ยังรักศักดิ์ศรีอยู่

ทุกข์จะทวีตัวขึ้นเมื่อตัดสินใจคิดขโมยจริง สังเกตเข้ามาในตนเอง จะเห็นเป็นความที่บตัน ไม่อาจปลดปล่อยสบายใจไปได้ ในเมื่อรู้อยู่แก่ใจว่า กำลังจะปล้นน้ำพริกน้ำแรงที่มีศักดิ์ศรีของผู้อื่น ด้วยน้ำพริกน้ำแรงที่ไร้ศักดิ์ศรีของตน

ทุกข์จะทวีตัวขึ้นอีกเมื่อมีการพยายามขโมย สังเกตเข้ามาในตนเอง จะเห็นเป็นการฝืนใจ เคঁนเอาความโลภขึ้นมาพยายามเอาชนะความกลัวถูกจับได้ ต่อให้เป็น

มืออาชีพมาก็ลืบปีก็ต้องกำเกร็งด้วยความระแวงระวัง ตัวลืบล็กลงทุกคราวไป

ทุกข์จะทวีตัวขึ้นถึงขีดสุดเมื่อลงมือขโมย สังเกตเข้ามาในตนเอง จะเห็นความรู้สึกลึบฝืดฝืน รวากับถูกต่อต้านจากตัววัตถุ ซึ่งกระแสต่อต้านนั้นก็คือสิทธิ์แห่งเจ้าของที่แฝงอยู่ในตัววัตถุนั่นเอง

ทุกข์จะไม่จบโดยง่ายแม้เมื่อขโมยสำเร็จ สังเกตเข้ามาในตนเอง จะเห็นเป็นความรู้ที่อยู่แก่ใจว่าข้าวของที่ได้มาไม่ใช่ของของเรา ต่อให้พยายามใช้ของอย่าง เป็นสุขเพียงใด ก็ขาดความภาคภูมิใจที่สุจริตชนทั้งโลกเขามีกัน

ถ้าทรัพย์ที่ขโมยมามีค่าน้อย ก็อาจไม่ต้องอาศัยกำลังใจในการขโมยมากนัก ทุกข์ในขณะต่างๆ จึงอาจปรากฏเป็นของเล็กน้อยเกินกว่าจะจับสังเกตได้

หรือในอีกทางหนึ่ง แม้จะเป็นทรัพย์มีค่าควรแก่ความไม่สบายใจ แต่ทว่าความมีค่าของทรัพย์นั้นเอง ก็อาจท่วมทับความไม่สบายใจได้มิดชิด เพราะมัวเพ่งคิด อยู่แต่ว่าเราได้ทรัพย์มามาก เราจะนำทรัพย์ไปใช้ให้หน้าใจ

ความไม่รู้จักเห็นใจผู้อื่นที่ต้องสูญเสียทรัพย์สิน กับความโลภนัสนี่ที่ได้ของสมประสงค์ จึงเปรียบเหมือน ม่านอำพรางทุกข์ทางใจของเราได้ แต่ขอเพียงเราใส่ใจสังเกต ก็พบว่าทุกข์ทางใจอันเกิดจากการขโมย ยังคงเป็นความจริงอยู่เสมอ

๒) การสั่งสมบาป

เมื่อทราบแล้วว่าความมืดเป็นเครื่องหมายของบาป เราก็สามารถสำรวจใจตนเองแล้วทราบได้ว่าการขโมยเป็นบาป เพราะไม่มีการขโมยครั้งใดที่ทำให้จิตของเราสว่างขึ้น มีแต่จะหม่นหมองลง กับทั้งไม่มีแก้ไขจิตอะไรในทางดี ในทางที่เจริญเอาเลย

แรงผลักดันให้ปล้นทรัพย์ของผู้อื่นได้คือโลภะ โลภะต้องชนะศักดิ์ศรีของมนุษย์ที่มีสองขาไว้ยืนด้วยตนเอง จึงขับให้เราก่อบาปด้วยการขโมยได้ และโดยเหตุนี้เอง ทุกครั้งที่เราขโมยได้แบบไม่ต้องคิดมาก จิตของเราจึงอ่อนแอลง คิดฟุ้งพาดตนเองน้อยลง กับทั้งรู้สึกว่่าเกียรติภูมิของความเป็นคนน้อยลงทุกที

ที่น่ากลัวก็คือบาปสามารถสั่งสมตัวได้ นั่นหมายความว่ายิ่งขโมยสำเร็จมากขึ้นเท่าไร ใจก็ยิ่งปกเปียกมากขึ้นเท่านั้น มองไปทางไหนอะไรต่ออะไร น่าครวญมาครองเกินห้ามใจแทบทั้งสิ้น ขอให้ต้องตา

นิดเดียว ใจเราจะนึกวางแผนหาทางลักมาครองโดยไม่สนใจความเดือดร้อนของใครทั้งสิ้น

แม้ขโมยเงินสักบาท มือของเราก็ได้ชื่อว่าเป็นเครื่องชิงทรัพย์แล้ว และใจของเราก็นับว่าเป็นบาปแห่งการขโมยแล้ว ฉะนั้น ยิ่งขโมยเศษสตางค์บ่อยเราก้ยิ่งโลภมาก อยากได้นั้นอยากได้นี้ จนกระทั่งทรัพย์ของผู้อื่นกลายเป็นเครื่องหมายเตือนให้หนีถึงการแย่งชิงมาทำเดี๋ยวน

ความคิดในทางขโมยจะลดความฉลาดในการหากินเยี่ยงสุจริตชนลง เราจะไม่รู้ลึกลับ และย้ำบอกตัวเองว่าก็โลกอยู่ดีธรรมเอง ไม่ให้โอกาสเราเท่าคนอื่นเอง หรือต่อให้มีโอกาสมากกว่าคนอื่น บาปก็ทำให้เราไพล่เห็นไปว่างานสุจริตดูไม่ค่อยทำหาย ต้องเป็นงานทุจริตที่ใช้เล่ห์กลถึงค่อยนำสนุก กระทั่งบาปพอกพูนขึ้นจนหนา รู้สึกด้านชากับการขโมยทรัพย์ราคาต่ำ ถึงจุดนั้น เราจะพร้อมขโมยทรัพย์ราคาสูงขึ้น ด้วยความ

รู้สึกว่าเป็นการยุติธรรมกับตนแล้วในทางใดทางหนึ่งเข้าไปอีก

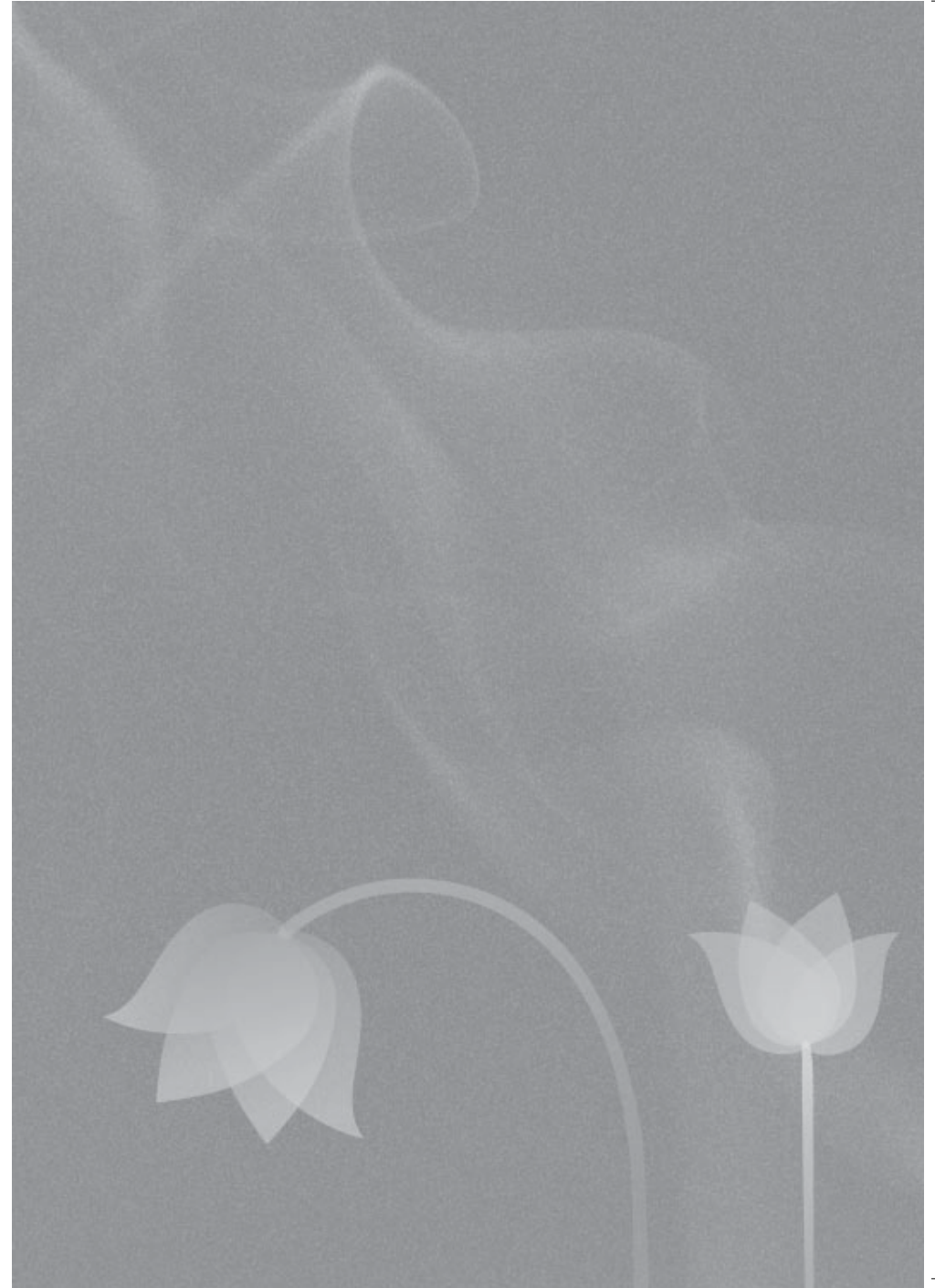
ฉะนั้น เพียงไม่ตั้งใจไว้ก่อนว่าจะเว้นขาดจากการขโมย ก็นับว่ามีโทษแล้ว เพราะเมื่อถูกกระตุ้นให้เกิดโลภะอย่างแรงกล้า คักดีศรีแห่งความเป็นมนุษย์ย่อมลดระดับแทบไม่เหลือ ยังผลให้สติพร่าเลือนลง เปิดช่องให้โลภะเข้าครอบงำจนโง่เขลา หลงนึกว่าบาปแห่งการขโมยเป็นสิ่งสมควรทำยิ่งกว่าบุญแห่งการระงับความโลภผิดๆ ไม่รู้สึกอยากอดใจรอ ไม่รู้สึกอยากทำงานหาเงินมาซื้อสิ่งที่ต้องการด้วยตนเอง

๓) ความเป็นอยู่ที่เลวร้าย

ไม่มีความรู้สึกด้อยค่าอันใดอย่าแ่ไปกว่าความรู้สึกด้อยค่าอันเกิดจากการเป็นห้วขโมย เพราะบาปข้ออื่นยังพอรักษาศักดิ์ศรีกันได้ เช่น เราอาจฆ่าศัตรูด้วยศักดิ์ศรีของนักรบในสมรภูมิ เราอาจได้เสียกับลูกสาวใจแตกของใครด้วยความรักจริงหวังรับผิดชอบ เราอาจโกหกเพื่อผลประโยชน์ของมหาชน เราอาจกินเหล้าเพื่อให้เกิดเกียรติเจ้าภาพที่ต้อนรับขับสู้ แต่ถ้าใจกล้าหน้าด้านไปปล้นใครเขามา จะอ้างอย่างไรนอกจากต้องยอมรับว่าไม่มีปัญญาหาเอง จึงต้องหันไปลักเอาจากคนอื่น

ถ้าเสียศักดิ์ศรีแล้วนี้ก็เสียดาย ความรู้สึกเสียดายนั้นมักรบกวนจิตใจให้นี้ก็สังเวชตนเอง คอยแต่จะรู้สึกว่าตนเป็นคนโกง เป็นโจร เป็นพวกไม่ซื่อ เหมือนกับว่าแค่จะดีให้ได้เท่ามาตรฐานมนุษย์ใจสะอาดสักคนก็ทำไม่ได้

เมื่อจบจากการขโมยถูกสั่งสมมากแล้ว ผู้ขโมย ย่อมเลื่อนฐานะเป็นหัวขโมย ดูเผินๆ เหมือนมีอึ้งไม่ ลั่นไหว แต่ที่แท้บาปหนักใจแข็งกว่าใครๆ ต่างหาก ความมือไวใจเร็วของหัวขโมยย่อมก่อให้เกิดกระแสใน ตัวที่น่าระแวง ชวนให้รู้สึกถึงความไม่น่าไว้ใจ ไม่ต่าง จากสุนัขลอบกัด แค่นี้ก็ก่อกองกระวังตัวขึ้นมาทันที ทั้งที่ยังไม่ทันอวดเขี้ยวเล็บให้เห็นเลยด้วยซ้ำ

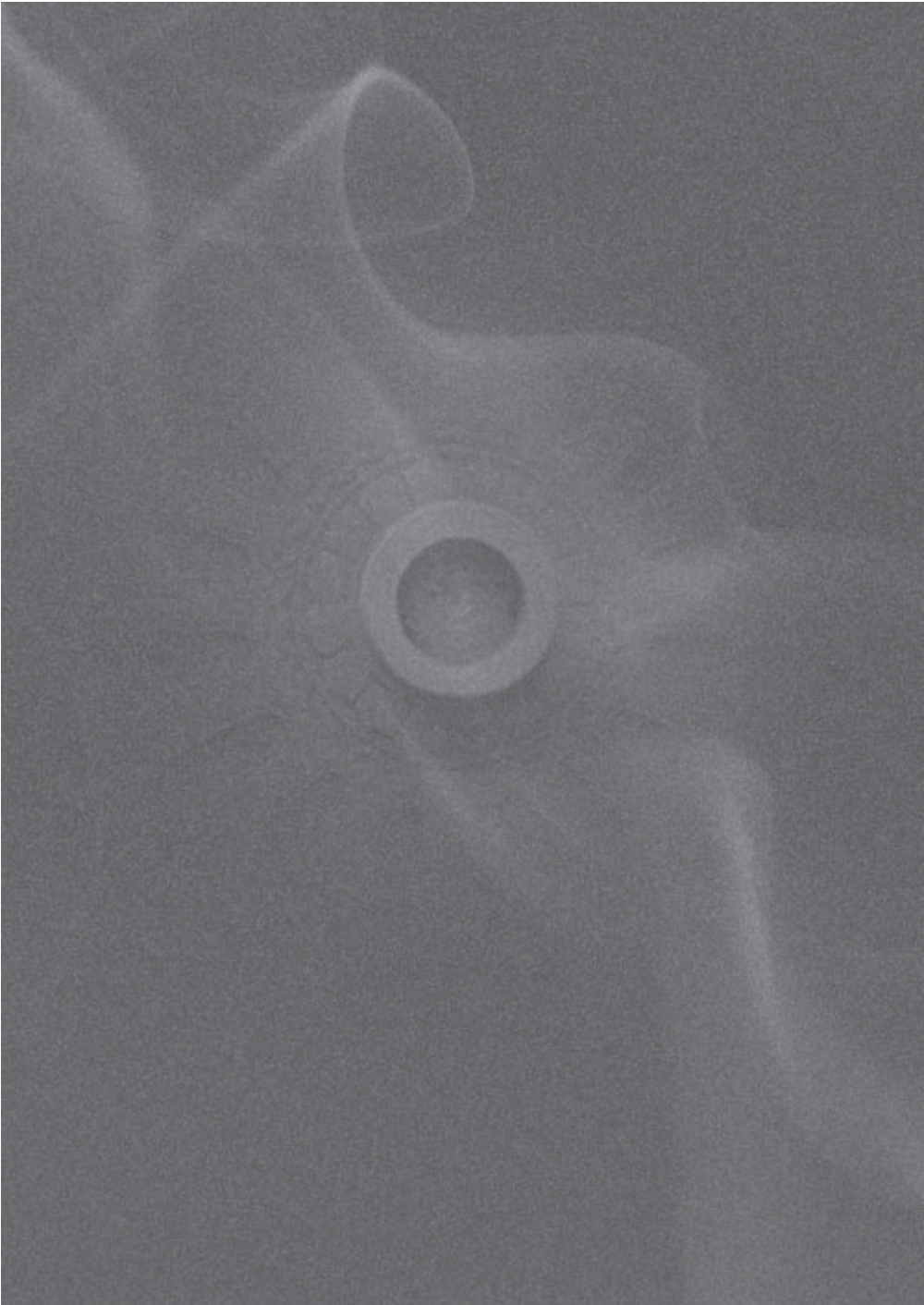
การขโมยแต่ละครั้งคือการลดความสามารถใน การครอบครองสมบัติอย่างถูกต้อง จึงไม่น่าสงสัยเลย ว่าเหตุใดหัวขโมยทั้งหลายจึงไม่อาจรักษาสมบัติอันเป็นที่รักไว้ได้นาน มีอันต้องเสียไปให้กับเรื่องไม่เป็นเรื่อง บางที่อยู่ดีไม่ว่าดีก็สร้างเหตุให้ทรัพย์สินวิบัติเสียเอง

จิตของหัวขโมยมักเล็งโลภเอาแต่ได้ จึงตระหนี่ ถิ่นเหนียวและมีจิตใจคับแคบ แม้อาบน้ำเนื้อตัวสะอาด แล้ว ก็รู้สึกราวกับเปื้อนเปรอะอย่างเหนียวเหนอะหนะ แบบเดียวกับคนที่ไม่อาบน้ำที่ละสามวันเจ็ดวันได้

จิตที่คับแคบย่อมเหมาะกับภาพใหม่ที่แคบจำกัด อัดดัดขัดสน แม้มีวาสนาพอจะเกิดใหม่ในโลกมนุษย์ อีก กรรมที่เคยทำให้คนอื่นเดือดร้อนเรื่องของหาย ก็อาจส่งไปเกิดในที่ที่แทบไม่มีของให้หาย หรือถึงมี ก็ติดมือไม่นาน ต้องประสบเหตุให้หายไปจากมือ อาจ เพราะถูกลักขโมย หรืออาจวิบัติด้วยภัยทางธรรมชาติ ตั้งแต่ยังไม่ทันใช้ให้คุ้ม

หากตายเยี่ยงหัวขโมยผู้ยังไม่อึ้งไม่พอกับการ ลักทรัพย์ แต่ยังมีบุญพียงไม่ให้ร่วงหล่นถึงนรก ก็อาจไปเสวยภพของหัวขโมยระดับเดรัจฉานภูมิ เช่น แมวขโมย สุนัขจิ้งจอก ที่ล้วนมีเล่ห์เหลี่ยมกลโกง ติดมาในกมลสันดาน

แต่หากตายเยี่ยงโจรโหด ปล้นไม่เว้นแม้พระสงฆ์ องคเจ้า ไม่มีความเมตตาเป็นบุญเก่าพอช่วยพวงเลย ก็จัดว่ามีความเหมาะกับสภาพความเป็นอยู่อันลำบาก- ลำบ่น ไร้สมบัติติดตัว ดังเช่นนรกภูมิสถานเดียว!

โทษของการ เป็นผู้

๑) ฤกษ์ทางใจ

จิตที่เป็นปกติสุขไม่อาจคิดลงมือคบชู้ การจะคบชู้ได้ต้องใช้จิตที่เป็นทุกข์เท่านั้น เพราะรู้ๆ กันทั้งโลก ทุกชาติทุกภาษา ว่าเพศสัมพันธ์เป็นเรื่องบาปใจ แม้แต่การแตะเนื้อต้องตัวคนมีเจ้าของด้วยความกำหนัดก็นับว่าสมควรอดสูใจได้แล้ว เพราะรู้อยู่เต็มอกว่าจะมากหรือน้อยก็เป็นการล่วงละเมิดสมบัติต้องห้ามของผู้อื่นอยู่ดี

ฝ่ายหญิงมีรูปเป็นทรัพย์ เมื่อยังเลี้ยงตัวเองไม่ได้ ก็ต้องถือว่าทรัพย์นั้นเป็นกรรมสิทธิ์ของผู้ปกครองเลี้ยงดู แต่เมื่อเติบโตใหญ่ขึ้นในสังคมประชาธิปไตยที่ชายหญิงต่างเลี้ยงดูตนเองได้ อันนำไปสู่การมีสิทธิเท่าเทียมกัน ชายหญิงต้องถือกรรมสิทธิ์ร่วม กล่าวคือนับแต่การหมั้นหมายประกาศจงตัวกันและกันอย่างเป็นทางการ ให้นำว่าทั้งสองมีกรรมสิทธิ์ในร่างกายของอีกฝ่ายเสมอกัน ห้ามฝ่ายใดละเมิดสัญญาด้วยการมีเพศสัมพันธ์กับคนอื่น ขณะเดียวกันถ้าคนอื่นมา มีเพศสัมพันธ์ทั้งรู้ว่าหมั้นหมายแล้ว ก็นับว่าผิดศีลเช่นกัน

เนื้อหนึ่งคนเราเปรียบเสมือนอาหารอันโอชะที่นำแหวนหวงสำหรับเจ้าของ ถ้าต้องลักกินขโมยกินเพียงเพื่อให้หายอยาก ใจเราจะเป็นสุขไปได้อย่างไร แม้เหมือนอ่อมหมี่พื้มัน ใจก็อดคิดไม่ได้ว่าเรากำลังใช้มือที่สกปรกหยิบอาหารใส่ปาก ทุกคำย่อมนั่งอยู่ด้วยพิษหรือเชื้อโรคอันเป็นโทษ ให้ผลเป็นทุกข์ การสังเกตเข้ามาในตนเองจะทำให้เห็นทุกข์เป็นขณะๆ อย่างชัดเจน

ทุกข์เริ่มต้นตั้งแต่เมื่ออยากมีเพศสัมพันธ์กับคนมีเจ้าของ สังเกตเข้ามาในตนเอง จะเห็นขัดแย้งกับส่วนลึกที่ยังมีมโนธรรม และมโนธรรมจะส่งแรงต้านความอยากได้ในสิ่งที่ไม่ควรได้เสมอ

ทุกข์จะทวีตัวขึ้นเมื่อตัดสินใจมีเพศสัมพันธ์กับคนมีเจ้าของ สังเกตเข้ามาในตนเอง จะเห็นเหมือนใจเริ่มก้าวพ้นเขตสว่างเข้าสู่แนวสนธยา ถึงแม้รู้สึกรู้ว่ามืดลงทุกที แต่ความตื่นเพริดไปกับจินตนาการที่เร้าใจก็รุนแรงเร้าให้มุ่งหน้าไปเรื่อย เยี่ยงคนไม่กลัวความมืดในป่ารกชัฏ เพียงเพราะได้กลิ่นยวนใจของเหยื่อล่อจากที่นั่น

ทุกข์จะทวีตัวขึ้นอีกเมื่อพยายามมีเพศสัมพันธ์กับคนมีเจ้าของ สังเกตเข้ามาในตนเอง จะเห็นเป็นการฝืนใจ เค้นราคะขึ้นมาเอาชนะความกลัวถูกปฏิเสธ หรือกลัวถูกตำหนิ หรือกลัวถูกจับได้

ทุกข์จะทวีตัวขึ้นถึงขีดสุดเมื่อลงมือมีเพศสัมพันธ์กับคนมีเจ้าของ ลังเกตเข้ามาในตนเอง จะเห็นความหน้ามืด ดับสำนึกผิดชอบชั่วดีลง รวากับทั้งชีวิตเหลือ แต่การเคลื่อนไหวตามสัญชาตญาณไม่ต่างจากสัตว์โลกทั่วไป

ทุกข์จะไม่จบโดยง่ายแม้เมื่อมีเพศสัมพันธ์กับคนมีเจ้าของสำเร็จ ลังเกตเข้ามาในตนเอง จะเห็นเป็นความรู้สึกไม่ดี น่าดูถูก ผิดที่ผิดทาง หรือกระทั่งชวนให้ขยะแขยง และที่สำคัญคือรู้สึกว่าจะต้องหลบๆ ซ่อนๆ จะให้ใครรู้ไม่ได้ โดยเฉพาะผู้เป็นเจ้าของ

ถ้าคนมีเจ้าของไม่ค่อยมีเสน่ห์ทางเพศนัก สำนึกผิดชอบชั่วดีของเรามักจะกลับมาเร็ว และรู้สึกแยกกับพฤติกรรมของตนเต็มที่ แต่ถ้าคนมีเจ้าของเป็นพวกมีเสน่ห์ทางเพศสูง สำนึกผิดชอบชั่วดีของเรามักจะถูกกดไว้ ใจจะทะยานต่อตามแรงดึงดูดจากเสน่ห์ทางเพศของฝ่ายนั้น กระทั่งพุ่งลี้ไปบนเส้นทางเห็นผิดเป็นชอบ สำคัญว่าวงจรเป็นดอกบัว กว่าจะรู้สึกตัวว่าหลงเดิน

บนเส้นทางอันเนาเหม็นและระทมทุกข์ ก็ตกอยู่ในเงามืดจนยากจะคลำหาเส้นทางใหม่เสียแล้ว

๒) การสั่งสมบาป

เมื่อทราบแล้วว่าความมืดเป็นเครื่องหมายของบาป เราก็สามารถสำรวจใจตนเองแล้วทราบได้ว่าการผิดประเวณีเป็นบาป เพราะไม่มีการผิดประเวณีครั้งใดที่ทำให้จิตของเราสว่างขึ้น มีแต่จะหม่นหมองลง กับทั้งไม่มีแก้ไขคิดอะไรในทางดี ในทางที่เจริญเอาเลย

แรงผลักดันให้ผิดประเวณีได้คือราคะ ราคะต้องชนะความยับยั้งชั่งใจทางเพศ จึงขับให้เราเกือบไปด้วยการผิดประเวณี ความยับยั้งชั่งใจทางเพศเป็นสิ่งที่มนุษย์มีกันโดยธรรมชาติ แม้แต่เด็กเพิ่งรู้ความก็ทราบว่าจะไม่ควรให้คนแปลกหน้ามาจับต้องอวัยวะเพศของตน และตนก็ไม่ควรถือวิสาสะไปลูบคลำอวัยวะเพศของใคร การกล้าทำถือเป็นการละเมิดศีลธรรม

ที่หนักล้นก็คือบาปสามารถล้นสมตัวได้ นั่นหมายความว่ายิ่งผิดประเวณีมากขึ้นเท่าไร ใจก็ยิ่งยับยั้งชั่งใจน้อยลงเท่านั้น มองไปทางไหนใครต่อใครกลายเป็นวัตถุทางเพศที่น่าลืมหูลงไปหมด ต่อให้รู้ทั้งรู้ว่ามิใช่เจ้าของแล้วก็ไม่สนใจ ไม่รู้สึกว่าเป็นกำแพงกีดขวางที่มีสาระสำคัญอันใดเลย

แม่แกล้งเอาไหลไปเฉียดแขนคนที่เราเห็นๆ อยู่ว่าเดินมากับคู่ครอง ไหลของเราก็ได้ชื่อว่าเป็นเครื่องรับเชื้อโรคทางวิญญูณแล้ว เมื่อเพาะเชื้อโรคแล้วลูกกลมใหญ่โตจนครอบใจได้ทั้งดวง เราจะรู้สึกงัวตัวเราสกปรก แม้อาบน้ำชำระสะสางกายได้สะอาดสะอาดก็เหมือนทั้งตัวเต็มไปด้วยยางเหนียวเหนอะหนะที่เกาะไม่ออก บางคนถึงขั้นที่กลืนตัวเหม็นแปลกๆ ฟอกดูด้วยสบู่หอม กลืนเหม็นก็ไม่หายเลยทีเดียว

ความคิดในทางผิดประเวณีจะลดความฉลาดในการหาคุ้แก่ให้ตัวเอง หรือแม้เจอคุ้แก่แล้วก็ไม่ฉลาดในการรักษาไว้ บาปที่พอกพูนขึ้นจะทำให้เราล้าค้ำไปว่า ชีวิตจะมีสีสันต่อเมื่อได้ลิ้มรสเพศสัมพันธ์แปลกใหม่ไม่รู้จบ

ฉะนั้น เพียงไม่ตั้งใจไว้ก่อนว่าจะเว้นขาดจากการผิดประเวณี ก็นับว่ามีโทษแล้ว เพราะเมื่อถูกเร้าใจให้เกิดราคะอย่างแรงกล้า ความยับยั้งชั่งใจทางเพศย่อมลดระดับแทบไม่เหลือ ยิ่งผลให้สติพร่าเลือนลง เปิดช่องให้ราคะเข้าครอบงำจนโง่เขลา หลงนี้กว่าบาปแห่งการผิดประเวณีเป็นสิ่งสมควรทำยิ่งกว่าบุญแห่งการรับระคะผิดๆ ขอเพียงสบโอกาสเหมาะ แม้แต่ก่อกติข่มขืนชำเราก็คงเป็นไปได้อีก

๓) ความเป็นอยู่ที่เลวร้าย

ไม่มีความรู้สึกอ่อนแออันใดอย่าเียงไปกว่าความรู้สึกอ่อนแออันเกิดจากการเป็นชู้ เพราะบาปข้ออื่นยังทำลงไปด้วยจิตใจแกร่งกล้ากันได้ เช่น เราอาจฆ่าสัตว์ตัดชีวิตด้วยพลละกำลังเหนือกว่าคู่ต่อสู้ เราอาจขโมยของด้วยความมุ่งมั่นที่แรงกล้า เราอาจโกหกแบบคนคือด้านไม่ยอมแพ้ เราอาจกินเหล้าเพื่อกระตุ้นความฮึกเหิม แต่ถ้ายอมถอดเสื้อผ้าทิ้งความละอายบาปทางกามลงพื้น เราจะพบว่าความเปลี้ยเปลี่ยวหลังผิดประเวณี จะเกิดขึ้น

พร้อมกับความหย่อนล้าก็ยับยั้งใจไม่ให้ไหลลงสู่ที่ต่ำ มีอาการมีนงง ปวกเปียก และเฉื่อยเฉะไร้แรง คล้ายกำลังใจจะทำอะไรดีๆ หรือกำลังใจจะต่อต้านความคิดที่ชั่วร้าย เพื่อหนีหายไปจากเราเสียเกือบหมด

เมื่อบาปจากการผิดประเวณีถูกล้างสมมากแล้ว ผู้ผิดประเวณีย่อมเลื่อนฐานะเป็นหญิงร้ายหรือชายโหด ดูเฟิ่นๆ เหมือนกร้านโลก ไม่หยิ่งหย่อนกับความประพฤติผิดใดๆ แต่ที่แท้บาปหนางนความรู้สึกด้านซากว่าใครๆ ต่างหาก ความด้านซากของหญิงร้ายและชายโหดเกิดจากการหมักหมมคราบสกปรกทั้งทางกายและวิญญาณ จึงยอมก่อให้เกิดกระแสในตัวที่น่ารังเกียจ ชวนให้รู้สึกคลื่นเหียนกับความสกปรกน่าเหม็น เจกเช่นหมูในเล้า ที่จำต้องกินอยู่อย่างสกปรกเกือบตลอดเวลา

การผิดประเวณีแต่ละครั้งคือการไม่ให้เกียรติผู้อื่น ซึ่งก็มีผลสะท้อนให้นับถือตนเองน้อยลง พุดง่าย ๆ ว่า ได้สมบัติทางเพศของคนอื่นมา เพื่อเสียความนับถือตัวเองไป

จิตของหญิงร้ายและชายโหดเปรียบเหมือนคนที่
จุ่มศีรษะลงในเมือกกลิ่นจนชุ่มโชก ย่อมไม่ได้รู้สึกถึง
ความแห้งสบาย แม้จมูกได้กลิ่นหอมของสวนดอกไม้
แต่ใจลึกๆ ก็เหมือนได้กลิ่นเหม็นของกามผิดๆ อยู่เกือบ
ตลอดเวลา

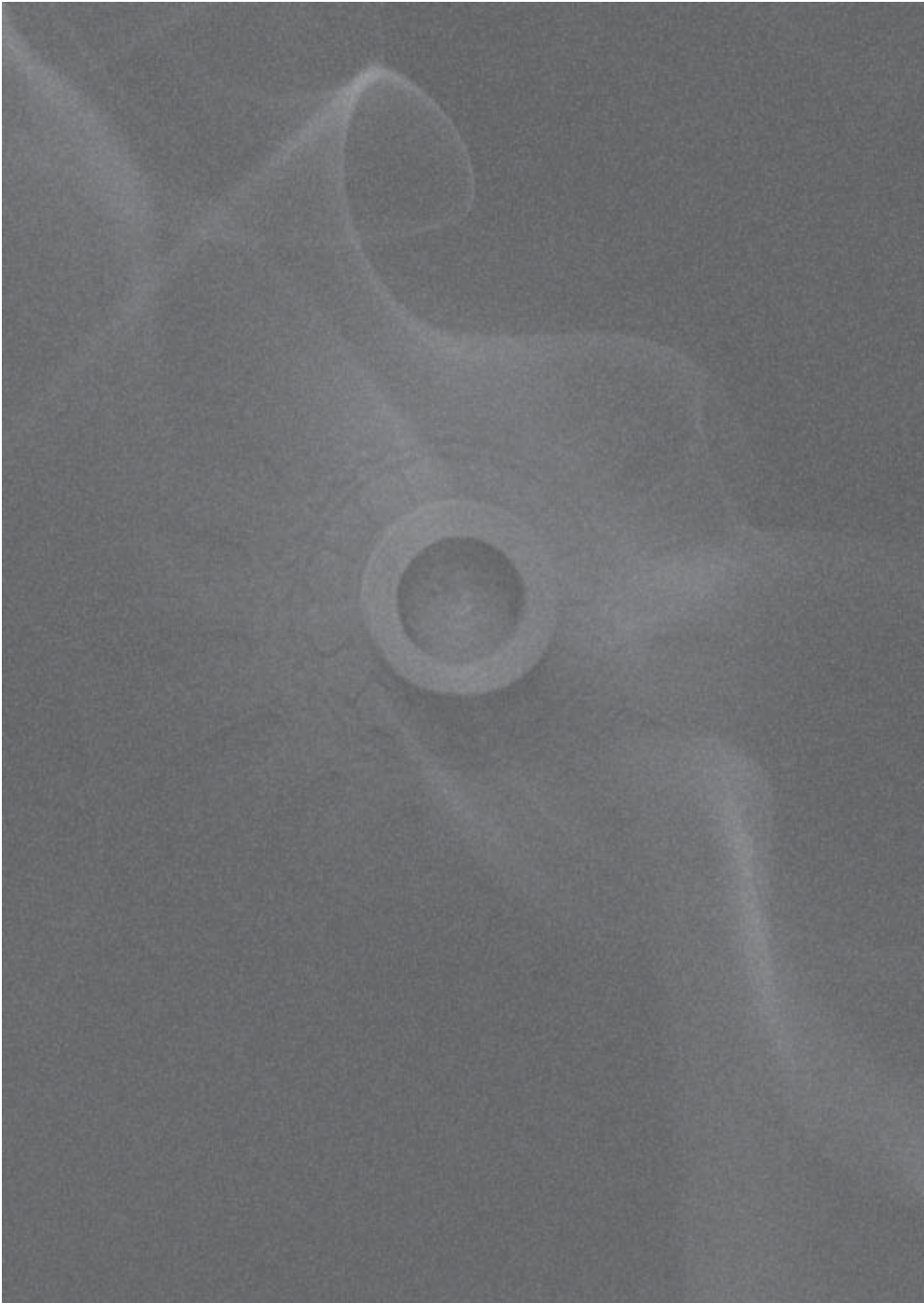
จิตที่ชุ่มด้วยเมือกสกปรกย่อมเหมาะกับภพใหม่
ที่สกปรก ต่ำชั้น เต็มไปด้วยความน่ารังเกียจ น่าอึดอัด
ระอา และอาจถึงขั้นเน่าเฟะ ถ้ายังมีวาสนาพอจะเกิดใหม่
ในโลกมนุษย์ ก็ย่อมเป็นที่ชิงชังของผู้พบเห็น เหมือน
ใครเห็นก็พากันอยากเหยียดด้วยเท้า สภาพเช่นนั้นย่อม
ยากที่จะผูกมิตร แต่ง่ายที่จะผูกเวร ดึงดูดคนและสัตว์
ให้อยากเข้ามาด่า เข้ามาว่า เข้ามาทำร้ายเป็นชบวน

ความผิดทางเพศย่อมนำไปสู่ความผิดปกติทางเพศ
ถ้ามีวาสนาได้เป็นมนุษย์ก็อาจรังเกียจเพศของตน และ
อยากเป็นอีกเพศหนึ่งแทน หรือโตขึ้นอาจถูกดึงดูดเข้าสู่
วิถีทางของการเบี่ยงเบนทางเพศได้ เป็นที่ทรมานใจของ
ตนเองเนิ่นนาน

หากตายเยี่ยงผู้ยังไม่อิมไม่พอกับการผิดประเวณีแต่
ยังพอมีบุญพียงไม่ให้ร่วงหล่นถึงนรก ก็อาจไปเสวยภพ
ของพวกรักความสกปรกระดับเดรัจฉานภูมิ เช่น หนอน
ในส้วม เป็นต้น

แต่หากตายเยี่ยงหญิงร้ายและชายโหดผู้ล่อง
ใครต่อใครเข้ามาร่วมบาปแห่งการผิดประเวณี ไม่เห็นแก่
หัวอกหัวใจเจ้าของบ้างเลย ก็จัดว่ามีความเหมาะสมกับสภาพ
ความเป็นอยู่อันเสียดแทงเจ็บแสบ ดังเช่น นรกภูมิ
สถานเดียว!

โทษของการเป็น คนลวงโลก

๑) ทุกข์ทางใจ

จิตที่เป็นปกติสุขไม่อาจคิดพูดโกหกหมดเท็จ การจะโกหกหมดเท็จได้ต้องใช้จิตที่เป็นทุกข์เท่านั้น เพราะ โทนจะต้องพยายามแต่งเรื่องขึ้นใหม่ โทนจะต้องออกแรง บิดความจริงอันเป็นสิ่งยิ่งใหญ่ด้วยปากอันเล็กกระจ้อยร่อย แม้แต่การกลับซ้ายให้กลายเป็นขวาเพียงนิดเดียว ก็อาจ พาคนหลงตามคำหลอกของเราไปลงเหวได้แล้ว ทุกคำ มุสาที่นี้กว่าเล็กน้อย จึงอาจก่อมหันตภัยใหญ่หลวง เกินกว่าจะคาดเดาได้

การรู้ตัวว่าโดนหลอกเป็นความทุกข์ของผู้ถูกหลอก ถ้าเราเป็นคนหลอกเขา ใจเราจะเป็นสุขไปได้อย่างไร การสังเกตเข้ามาในตนเองจะทำให้เห็นทุกข์เป็นขณะๆ อย่างชัดเจน

ทุกข์เริ่มต้นตั้งแต่เมื่ออยากหลอกลวงให้คนอื่น หลงเชื่อ สังเกตเข้ามาในตนเอง จะรู้สึกถึงความผิดฝืน นั่นเพราะธรรมชาติของความจริงมีเหตุมีผล การอยาก โทกาก็คือการอยากทำลายเหตุผล ซึ่งค้านกันกับสำนึก แบบมนุษย์ที่ต้องการเหตุผลตามจริง

ทุกข์จะทวีตัวขึ้นเมื่อตัดสินใจหลอกลวงให้คนอื่น หลงเชื่อ สังเกตเข้ามาในตนเอง จะเห็นเหมือนในใจถูก คลุมไว้ด้วยผ้าหมอกมลายา นั่นเพราะการตั้งใจแต่งเรื่อง หลอกคนอื่น ก็คือการพลิกเอาตัวเองออกจากความจริง อันสว่างไปสู่ความเท็จอันมืด จึงไม่มีทางที่ใจจะสดใส โปร่งโล่งไปได้

ทุกข์จะทวีตัวขึ้นอีกเมื่อพยายามคิดคำลวงให้คนอื่น หลงเชื่อ สังเกตเข้ามาในตนเอง จะเห็นคล้ายมีตัวเรา

ที่รูปร่างหน้าตาแตกต่างกันไปจากเดิมกำลังดิ้นพล่าน พยายาม จินตนาการจับต้นชนปลายความจริงกับความเท็จให้ต่อกันติด ที่มโนภาพของเราแตกต่างจากเดิม รวากับ แปรไปไม่ใช่ตัวเรา ก็เพราะขณะจิตนั้นเราไม่เป็นตัวของตัวเอง ไม่ใช่ตัวจริงตามที่กำลังเป็น

ทุกข์จะทวีตัวขึ้นถึงขีดสุดเมื่อต้องฝืนขยับปาก หลอกลวงคนอื่นให้หลงเชื่อ สังเกตเข้ามาในตนเอง จะเห็นการออกแรงเค้นคำ แตกต่างจากเมื่อพูดความจริง อย่างสบายอารมณ์ นั่นเพราะเรารู้ว่าความจริงเป็นเส้นตรง แต่จะอาศัยปากของเราเข้าไปดัดเส้นตรงนั้นให้เบี้ยวบิด ผิดรูป แนนอนว่าจิตใจและปากคอของเรายอมเบี้ยวบิด ผิดตามไปด้วย ไม่อาจตรงอยู่ได้

ทุกข์จะไม่จบโดยง่ายแม้เมื่อหลอกลวงให้คนอื่น หลงเชื่อได้สำเร็จ สังเกตเข้ามาในตนเอง จะเห็นเป็น ความรู้สึกเหมือนมีสองภาค ภาคหนึ่งรู้ความจริง อีก ภาคหนึ่งรู้ว่ามีควมลวงซ้อนความจริงขึ้นมา อีกทั้งต้อง คอยปกปิดให้ดี ยิ่งภาคแห่งความลวงหนาขึ้นกลบภาค

แห่งความจริงมากขึ้นเท่าใด เราจะยิ่งรู้สึกคล้ายเกิดหน้ากากปิดบังหน้าตาของตนมากขึ้นเท่านั้น จนวันหนึ่งส่องกระจกเงาแล้วอาจรู้สึกครึ่งจริงครึ่งฝัน ถามตัวเองว่านี่ใบหน้าของเราแน่หรือ?

ในทางปฏิบัติแล้ว การหลอกคนได้มักทำให้ภูมิใจ เพราะหลงนึกว่าตัวเองฉลาด และเห็นว่าคนอื่นโง่ ดังนั้นทุกข์ที่เกิดจากการฝึกเป็นนักแสดงเรื่องจึงไม่ปรากฏชัดในช่วงต้นวัย ต่อเมื่อหลอกคนอื่นจนกระทั่งจิตทำงานเป็นอัตโนมัติ คล้ายหลอกได้แม้กระทั่งตัวเองให้เชื่ออะไรผิดๆ หลงตัดสินใจโง่ๆ และด้วยเหตุนี้เอง เราจึงตระหนักว่าที่สุดของการเป็นคนหลงโลก ก็คือการพาตัวเองไปอยู่ในอีกโลกหนึ่ง ที่เต็มไปด้วยความทุกข์ร้อนจากการไม่รู้จักตนเองเสียแล้ว

๒) การสังขมาป

เมื่อทราบแล้วว่าความมืดเป็นเครื่องหมายของบาป เราก็สามารถสำรวจใจตนเองแล้วทราบได้ว่าการโกหกเป็นบาป เพราะไม่มีการโกหกครั้งใดที่ทำให้จิตของเราสว่างขึ้น มีแต่จะหม่นหมองลง กับทั้งไม่มีแก้ไขคิดอะไรมากในทางดี ในทางที่เจริญเอาเลย

แรงผลักดันให้โกหกได้เต็มปากเต็มคำคือโลภะ โลภะต้องชนะความอยากสบายใจ จึงขับให้เราก่อบาปด้วยการหลอกลวง แท้จริงมนุษย์เราต้องการความสบายใจเหนือสิ่งอื่นใด แต่เพราะอยากได้สิ่งที่ต้องการมากเกินไป หรือจำต้องเห็นแก่สิ่งอื่นยิ่งไปกว่าใจตน จึงยอมทำลายความสบายใจด้วยการพูดคำเท็จ

ที่น่ากลัวก็คือบาปสามารถสั่งสมตัวได้ นั่นหมายความว่ายิ่งโกหกมากขึ้นเท่าไร ใจก็ยิ่งอึดอัดทรมานมากขึ้นเท่านั้น มองไปทางไหนความจริงทั้งหลายดูน่าบิดเบือนให้ผิดจากเดิมไปหมด

แม้ขยับปากเอาตัวรอดหรือสร้างภาพให้ดูดี เช่น คนที่บ้านถามว่าไปไหนมา ความจริงเราไปสังสรรค์เฮฮา กับเพื่อนฝูง แต่เราโผล่พูดโกหกว่าไปช่วยงานสำคัญ ที่นั่นที่นี่ ปากของเราก็ได้ชื่อว่าเป็นเครื่องตัดจิตให้ เบี้ยวบิดผิดรูปแล้ว เพียงคำลวงเล็กๆ ก็จุดชนวน ความคิดไม่ตรงไปตรงมาได้ ต่อไปเมื่อต้องตอบแบบ เสียภาพลักษณ์นิดเดียว ระบบความคิดของเราจะ พยายามสร้างคำพูดไปในทางรักษาภาพทันที โดยไม่ คำนึงว่าภาพดีๆ จะมีความจริงปนอยู่ด้วยมากน้อย เพียงใด

ความคิดในทางบั่นนำเป็นตัวจะลดความฉลาดใน การอธิบายให้คนเข้าใจความจริง ทั้งที่พูดความจริงโดย ไม่ต้องให้คนฟังเสียความรู้สึกก็ได้ แต่เพราะมัวไปเชื่อ อยู่ว่าขึ้นพูดความจริงก็ฟังเท่านั้น เลยเท่ากับปิดโอกาส ฝึกใจให้ซื่อ ฝึกคิดให้ฉลาด น้อยคนจึงสามารถพูด แบบให้เกิดเรื่องดีๆ โดยไม่ต้องแต่งเรื่องหลอกลวง ขึ้นมา

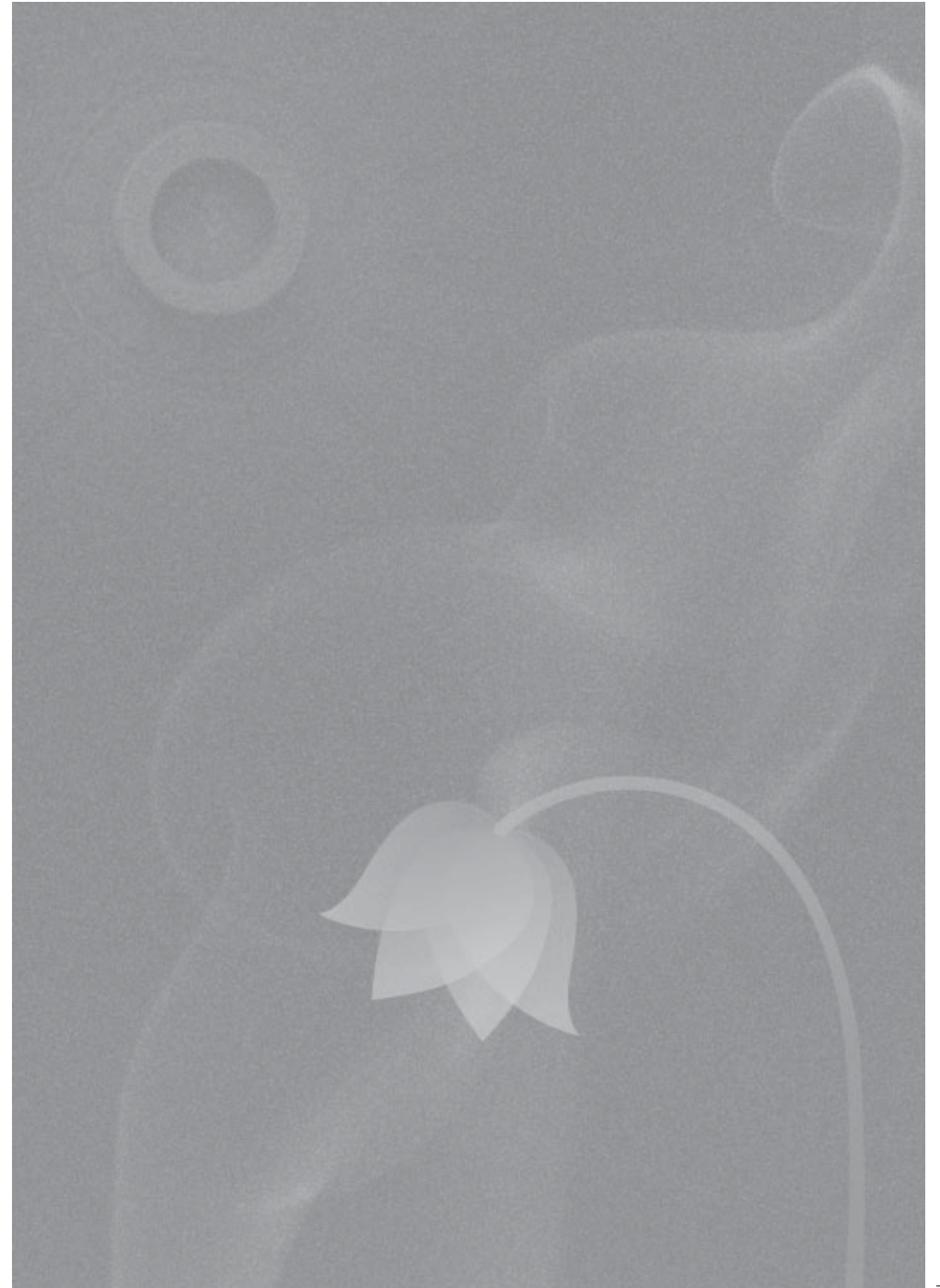
ฉะนั้น เพียงไม่ตั้งใจไว้ก่อนว่าจะเว้นขาดจากการ โกหก ก็นับว่ามีโทษแล้ว เพราะเมื่อถูกตั้งเงื่อนไขให้ เกิดโลภะอย่างแรงกล้า ความอยากสบายใจก็ลดระดับ แทบไม่เหลือ ยังผลให้สติพร่าเลือนลง เปิดช่องให้ โลภะเข้าครอบงำจนโง่เขลา หลงนึกว่าบาปแห่งการ โกหกเป็นสิ่งสมควรทำยิ่งกว่าบุญแห่งการพูดความจริง ให้เกิดประโยชน์

๓) ความเป็นอยู่ที่เลวร้าย

ไม่มีความรู้สึกอึดอัดอันใดอย่าแยะไปกว่าความรู้สึก อึดอัดอันเกิดจากการโกหก เพราะบาปข้ออื่นยังทำลงไป แบบมีเหตุผลให้โล่งใจกันได้ เช่น เราอาจฆ่าโจรโหด ตามหน้าที่ของตำรวจ เราอาจโกงใครเพราะเขาโกงก่อน เราอาจกินเหล้าเพื่อไม่ให้คนรินเสียใจ แต่ถ้าต้องฝืนใจ โกหกครั้งหนึ่ง เราก็ต้องฝืนทำตัวเป็นปฏิปักษ์กับความ จริงอันเป็นสิ่งที่ยิ่งใหญ่หนึ่งครั้ง เมื่อสั่งสมมากแล้ว

ในที่สุดทั้งอกทั้งใจก็เต็มแน่นไปด้วยความอึดอัด ครัดเคียด และสับสนอยู่กับตนเองว่าอันไหนจริง อันไหนเท็จ อันไหนดีอันไหนผิด เห็นความจริงเป็นสิ่งไม่น่าเชื่อ กับทั้งมีนิสัยต่อต้าน ไม่ยอมรับความจริงอย่างน่าสลดสังเวชได้

เมื่อบาปจากการการโกหกถูกสั่งสมมากแล้ว คนโกหกย่อมเลื่อนฐานะเป็นคนลงโลก ดูเผินๆ เหมือนโกหกได้หน้าตาย คิดแต่งเรื่องได้เป็นตุเป็นตะในเวลาอันรวดเร็ว หลอกได้แม้กระทั่งเครื่องจับเท็จ ซึ่งสะท้อนว่าสามารถสะกดจิตตัวเองให้สำคัญไปว่ากำลังพูดเรื่องจริงอย่างเป็นธรรมชาติ แต่นั่นแหละคือความผิดธรรมชาติอย่างใหญ่หลวง จนก่อให้เกิดกระแสในตัวที่นำระวางไม่ชวนให้อยากคบ อยู่ใกล้แล้วอึดอัด เหมือนอีกาที่ชื้อกับใครไม่เป็น หรือเหมือนลิงที่พร้อมจะล้อเลียนเราทั้งต่อหน้าและลับหลัง

การโกหกหลอกลวงแต่ละครั้งคือการบิดเบือนความจริง ซึ่งก็มีผลสะท้อนให้ความจริงของเราบิดเบี้ยวไปด้วย อาจจะเป็นรูปของการโดนใส่ไคล้ หรืออาจจะในรูปแบบของการถูกเข้าใจผิด คิดให้ดีก็สมกันแล้ว ไม่มีทางที่เราจะบังคับใครต่อใครให้พูดถึงเราตรงตามความจริงไปทั้งหมด เท่าๆ กับที่เราเองก็ไม่ได้พูดถึงตัวเองตรงตามจริงทุกครั้ง เช่นที่เป็นกันมากคือโกหกเพื่อรักษาหน้า ไม่ยอมรับผิด เป็นต้น

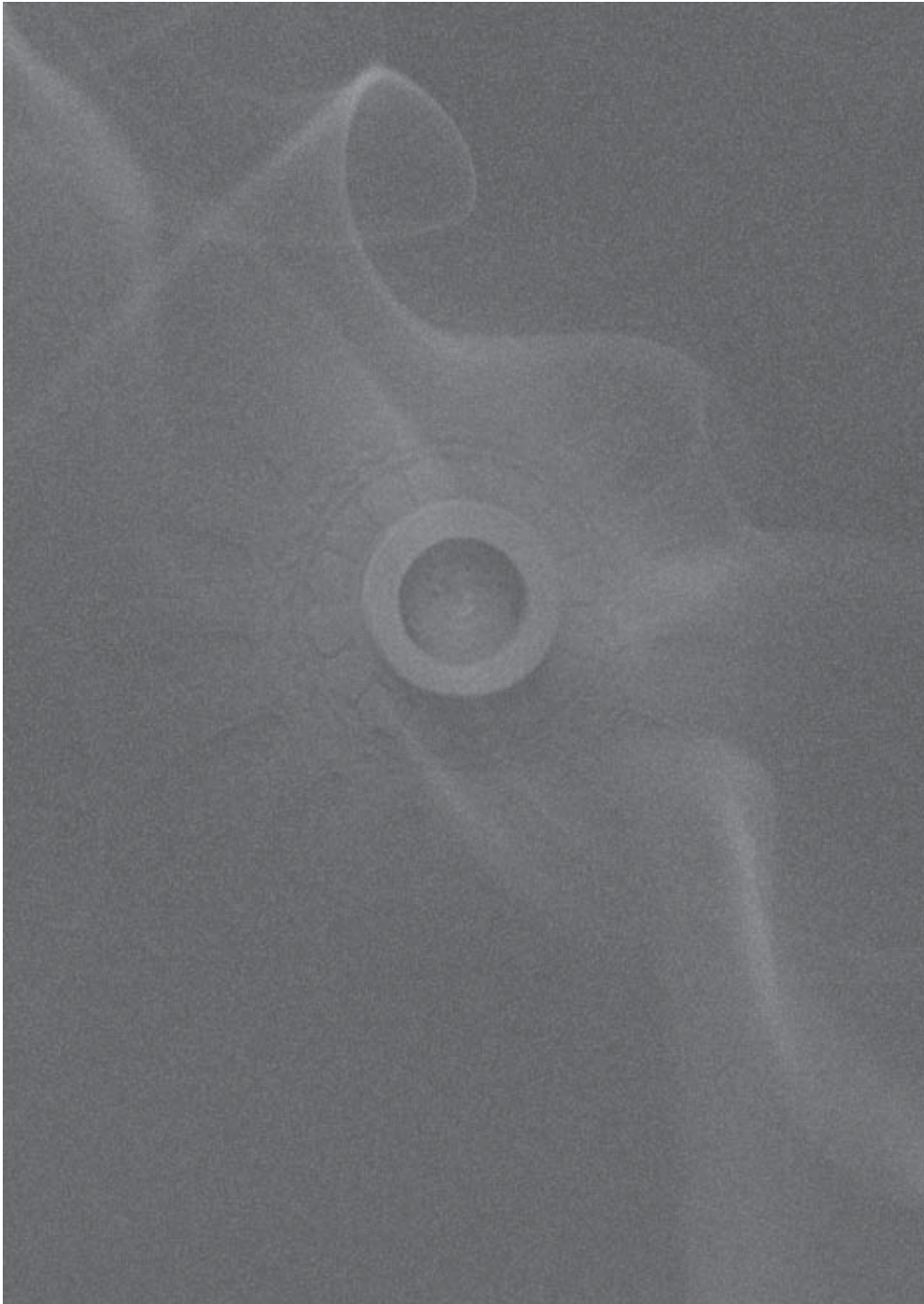
จิตของคนลวงโลกย่อมมีความบิดเบี้ยว กลับกลอกไปมา แม้แต่เจ้าตัวเองก็ควบคุมไม่ได้ว่าจะให้ชอบอะไรหรือรักใคร คล้ายตกอยู่ในห้วงฝันหลอนที่โยกเยกไปเหวเอนอยู่เกือบตลอดเวลา

จิตที่บิดเบี้ยวย่อมเหมาะกับภาพใหม่ที่เบี้ยวบิดเต็มไปด้วยความหลอกลอนให้ผิดหวัง วันนี้นึกว่าดี พรุ่งนี้กลายเป็นร้ายให้เข้าใจ น่าอึดอัดระอา ถ้ายังมีวาสนาพอจะเกิดใหม่ในโลกมนุษย์ ก็ยอมตกอยู่ในภาวะฝันผวนไม่แน่นอนอย่างรุนแรง

หากตายเพียงคนลวงโลกผู้ยังไม่อึดไม่พอกับการปั้นน้ำเป็นตัว แต่ยังมีบุญพวงไม่ให้ร่วงหล่นถึงนรกก็อาจไปเสวยภพของพวกหาสัจจะได้ยากในระดับเดรัจฉานภูมิ เช่น อีกา หรือลิงป่าบางจำพวก เป็นต้น

แต่หากตายเพียงคนลวงโลกที่ดีแต่เฝ้าหวั่นเห็นคนอื่นโกงกว่าตนเสมอ ก็จัดว่ามีความเหมาะสมกับสภาพความเป็นอยู่ที่ถูกกดขี่อย่างน่าสะพรึงกลัว ดังเช่นนรกภูมิสถานเดียว!

โทษของการเป็น คนขี้เหล้า เมายา

๑) ทุกข์ทางใจ

จิตที่เป็นปกติสุขไม่อาจคิดบั่นทอนสติของตนเองด้วยสิ่งใดๆ การจะดื่มเหล้าหรือเสพยาที่มีผลข้างเคียงร้ายแรงได้ต้องใช้จิตที่เป็นทุกข์เท่านั้น เพราะคนเราจะรู้สึกดีที่สุดในได้ก็ต่อเมื่อมีสติเป็นตัวของตัวเองอย่างสมบูรณ์ แม้แต่การจิบเหล้าเพียงน้อย กลิ่นและรสของมันก็อาจมีมนต์ย้อมใจให้นี้ภครึ้ม คิดอ่านพูดจาแปลกประหลาดไปกว่าตัวตนเดิมๆ ได้แล้ว

การถูกรบกวนโดยคนไร้สติสัมปชัญญะเป็นความทุกข์ของผู้ถูกรบกวน ถ้าเราเป็นคนรบกวนเขาอย่างไร้สติสัมปชัญญะ ใจเราจะเป็นสุขไปได้อย่างไร การสังเกตเข้ามาในตนเองจะทำให้เห็นทุกข์เป็นขณะๆ อย่างชัดเจน

ทุกข์เริ่มต้นตั้งแต่เมื่ออยากดื่มเหล้าหรือเสพยา สังเกตเข้ามาในตนเอง จะรู้สึกถึงความผิดปกติที่ไม่อาจเป็นที่พึงให้ตนเอง เหมือนใจโหยหาบางสิ่งที่เขาหาย ทั้งที่เดิมที่กายใจก็เบาอยู่ แต่กลับกระเสือกกระสนหาทางทำให้มันหนักอึ้งเสียอย่างนั้น

ทุกข์จะทวีตัวขึ้นเมื่อตัดสินใจดื่มเหล้าหรือเสพยา สังเกตเข้ามาในตนเอง จะเห็นอาการทุรนทุรายแบบต้องเอาให้ได้ เมื่อไม่ได้ก็จะเป็นจะตายเอา

ทุกข์จะทวีตัวขึ้นอีกเมื่อพยายามดื่มเหล้าหรือเสพยา สังเกตเข้ามาในตนเอง จะเห็นคล้ายเรากำลังกรอกยาลดความสามารถคิดอ่าน ลดสมรรถภาพใน

การเผชิญปัญหา หรือทำร้ายสุขภาพของตัวเองอยู่ดีที่นี้เอง

ทุกข์จะทวีตัวขึ้นถึงขีดสุดเมื่อดื่มเหล้าหรือเสพยาแบบไม่บันยะบันยัง สังเกตเข้ามาในตนเอง จะเห็นคล้ายเรากำลังตกอยู่ในห้วงฝันร้ายเลื่อนเปื้อนวากวน และในฝันร้ายก็อาจถูกหลอกว่ากำลังเป็นสุข ทั้งที่ท้องไส้ปั่นป่วนร่างกายวิปริตผิดปกติไปทั้งระบบอยู่ชัดๆ แค่ทรงตัวให้อยู่นิ่งก็ยากเหลือเกินแล้ว

ทุกข์จะไม่จบโดยง่ายแม้เมื่อสร้างเมาแล้ว สังเกตเข้ามาในตนเอง จะเห็นเป็นความรู้สึกลึบมึนง ซึมเซา บางครั้งก็ปวดหัวตัวร้อน แต่พอร่างกายกลับเป็นปกติก็อยากสร้างเหตุของความผิดปกติทางกายขึ้นอีก จึงมีแนวโน้มจะดื่มมากขึ้นเรื่อยๆ กระทั่งติดเหล้าอย่างที่เรียกว่าเป็นโรคพิษสุราเรื้อรัง ก่อให้เกิดอาการทางกายต่างๆ เช่น เสียงแห้ง มือสั่น ความจำเสื่อม ฟุ้งซ่านจัด ฉุนเฉียวง่าย ซึ่ระแวงอย่างไร้เหตุผล ใช้ความรุนแรง

โดยขาดสติ ที่สุดก็เป็นโรคตับแข็ง มีสิทธิ์ตายทรมาน กล่าวโดยสรุปคือเป็นทุกข์ได้ทั้งกับตนเองและสังคมรอบข้างครบวงจร

ในทางปฏิบัติแล้ว ชี้อายุส่วนใหญ่มีชีวิตที่เคร่ง-เครียดเป็นทุกข์ ไม่ใช่เพราะอยากสนุกสนาน แต่อยากลิ้มความจริง อยากหนีจากโลกความจริงไปอยู่ในโลกของความฝันมากกว่า ซึ่งเหล้าก็ปรากฏตัวเป็นทางลัดที่หาง่ายกว่าอย่างอื่น และเมื่อเดินอยู่บนทางลัดนั้นแล้ว ก็ยากมากที่จะเห็นว่าตัวเองกำลังเดินลาดลงต่ำไปทุกที

๒) การสั่งสมบาป

เมื่อทราบแล้วว่าความมีดีเป็นเครื่องหมายของบาป เราก็สามารถสำรวจใจตนเองแล้วทราบได้ว่าการดื่มเหล้าและเมายาเป็นบาป เพราะไม่มีการเมาครั้งใดที่ทำให้จิตของเราสว่างขึ้น มีแต่จะหม่นหมองลง กับทั้งไม่มีแก้ไข คิดอะไรในทางดี ในทางที่เจริญเอาเลย

แรงผลักดันให้เมาเหล้ามาได้คือโลภะ โลภะต้องชนะความอยากมีสติ จึงขับให้เราดื่มหรือเสพจนขาดสติได้ สิ่งทีกระตุ้นให้เกิดโลภะก็มีช้อะไรอื่น เราเห็นกันจนเจนตาว่าในงานรื่นเริงต้องมีเหล้ายาประกอบ ดื่มหรือเสพแล้วลืมทุกข์ หัวเราะง่าย เคลิ้มสำราญเหมือนฝันหวานใจ หลายครั้งอาจถูกพวกมากลากไป ถ้าไม่ยอมร่วมดื่ม ไม่ยอมร่วมเสพ ก็ไม่นับเป็นก๊วนเดียวกันทำงานหรือคบหากันไม่ได้สนิทสนม เป็นต้น

ที่น่ากลัวก็คือบาปสามารถสั่งสมตัวได้ นั่นหมายความว่ายิ่งดื่มเหล้ามากขึ้นเท่าไร สติก็ยิ่งพร่าเลือนมากขึ้นเท่านั้น มองไปทางไหนเหมือนไม่ใช่ความจริง กลายเป็นความฝันจากหนึ่งไปหมด ตราบใดไม่เมา ตราบนั้นไม่มีฉากฝันที่ชอบ

ถ้าคิดว่ารู้จักตัวเองดี ก็อย่าเพิ่งนึกว่ารู้จักความเมาของเราด้วย เพราะความเมาจะข่มใจเราเปลี่ยนไปอีกแบบหนึ่งเหมือนเป็นคนละคน อาจพูด อาจทำอะไร เหลือเชื่อว่าจะพูดหรือทำได้

แม่อำปากตี้มเหล่าด้วยความคิดอยากลอง ปากของเราก็ได้ชื่อว่าเป็นประตูปาผีเข้ามาสิงแล้ว ยิ่งเข้ามาบ่อย ยิ่งเข้ามามากเท่าไร เราก็เสียความเป็นเราให้กับผีสุรามากขึ้นเท่านั้น

ความคิดในทางพึ่งพาเหล่าจะลดความฉลาดในการพึ่งพาตัวเองลง ทั้งที่ฝึกสติเพื่อเป็นที่เกาะที่พึ่งของตนเองก็ได้ ฝึกสติเพื่อเป็นความบันเทิงให้ตนเองก็ได้ แต่เพราะไม่รู้วิธีฝึก คนส่วนใหญ่จึงเลือกหาที่พึ่ง หาเครื่องทำความบันเทิงให้กับตัวเองกันแบบง่ายๆ

ฉะนั้น เพียงไม่ตั้งใจไว้ก่อนว่าจะเว้นขาดจากการตี้มเหล่า ก็นับว่ามีโทษแล้ว เพราะเมื่อถูกกระตุ้นให้เกิดโลภะอย่างแรงกล้า ความอยากมีสติก็ลดระดับแทบไม่เหลือ ยังผลให้สติพราเลือนลง เปิดช่องให้โลภะเข้าครอบงำจนโง่เขลา หลงนึกว่าบาปแห่งการรำสุรายาเมาเป็นสิ่งสมควรทำยิ่งกว่าบุญแห่งการเพียรฝึกสติให้เจริญขึ้น

๓) ความเป็นอยู่ที่เลวร้าย

ไม่มีความพึงชำนรำคาญใจอันใดอย่าแยะไปกว่าความพึงชำนรำคาญใจอันเกิดจากการเป็นคนขี้เหล่า เพราะบาปข้ออื่นยังทำลงด้วยมิจฉาสติกันไม่ได้ เช่น เราอาจใช้ศิลปะและไหวพริบเชิงดาบชั้นสูงในการฆ่าฟันคู่ต่อสู้ เราอาจปล้นธนาคารด้วยความรู้ความสามารถเกินธรรมดา เราอาจใช้อำนาจเสน่ห์สะกดให้คนมีเจ้าของมาพลีกายให้ เราอาจลวงโลกด้วยแผนการอันแยบยล แต่ถ้าต้องเมามายเพราะเหล่า เราจะไม่มีความคงสติและความสามารถแบบเดิมๆ ไปได้เลย คำว่าเมามากจะไม่อยู่คู่กับคำว่าสติอย่างเด็ดขาด

เมื่อบาปจากการเมาเหล่าถูกสั่งสมมากแล้ว คนเมาเหล้าย่อมเลื่อนฐานะเป็นคนขี้เมา ดูเผินๆ เหมือนยังไม่ได้ทำผิดอะไร ไม่ได้ทำให้ใครเดือดร้อน แต่แท้จริงแล้วความเมาก็คือการขาดสติ การขาดสติก็คือต้นเหตุของบาปอันร้ายกาจได้ทุกข้อ เฉพาะในประเทศ

ไทย ร้อยละ ๖๕.๔ ของคนที่เข้าไปอยู่ในคุกนั้น ก็มี
น้ำเหล่านี้เองเป็นสายธารพัดพาเข้าไป

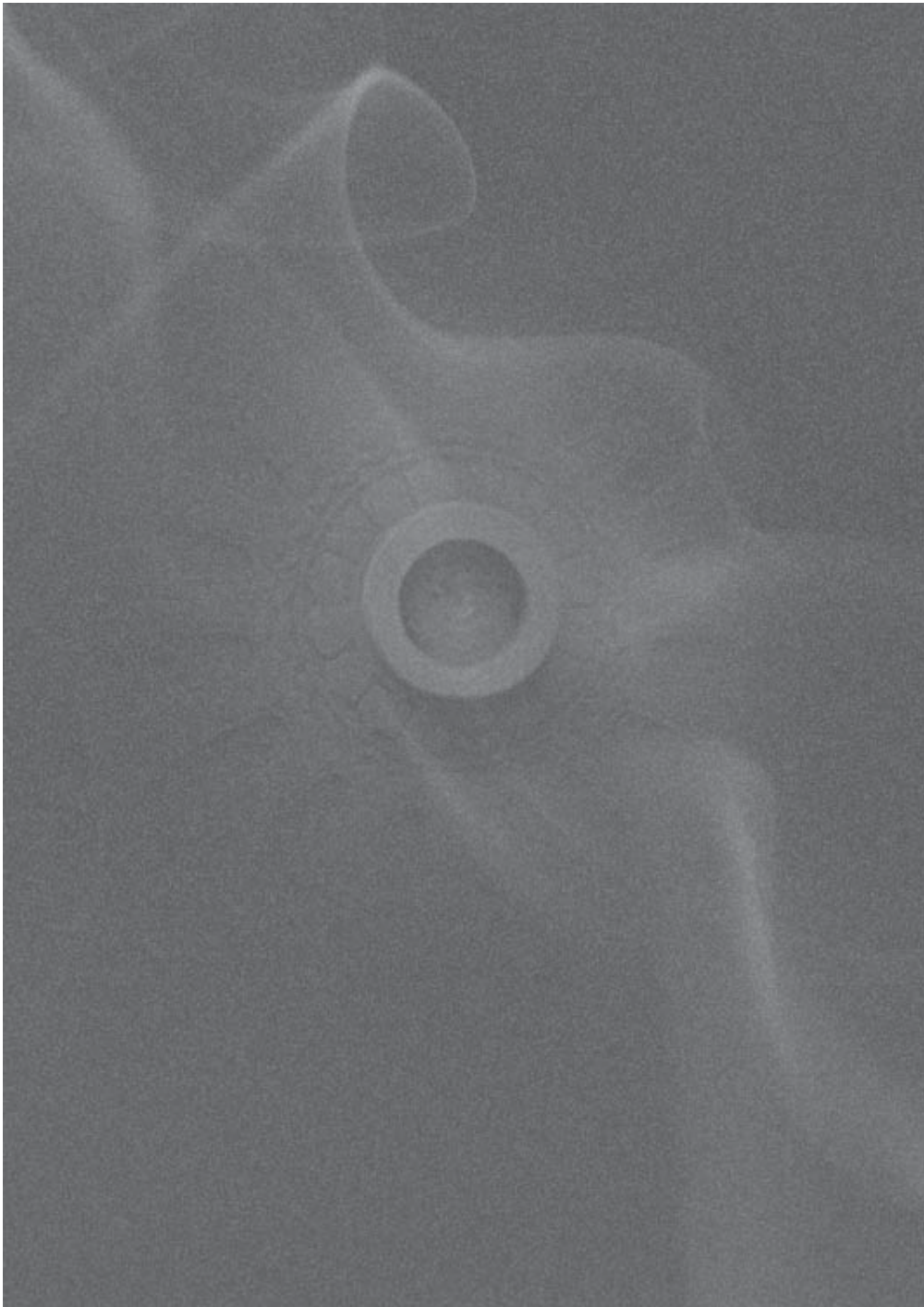
การเมาเหล้ายาแต่ละครั้งไม่ได้บั่นทอนเฉพาะสติ
ในบัดนั้น แต่ยังส่งผลกับสติโดยรวมทั้งชีวิต กล่าวคือ
เราจะฟุ้งซ่านมากขึ้นเรื่อยๆ ซึ่งก็เป็นผลให้ความสามารถ
รับรู้ความจริงเฉพาะหน้าลดหย่อนลงเรื่อยๆ เช่นกัน
อาการคิดเองเออเอง จมูกเหี่ยวเอง จะค่อยๆ ทวีตัวขึ้น
ตามวันเวลาที่สั่งสมพิษแอลกอฮอล์ไว้ในร่าง และกลับคืน
ดีได้ยากยิ่ง

จิตของคนชู้เหล้าย่อมมีความกระเจิดกระเจิง
ประดุจปีศาจที่พร้อมจะวิ่งพล่านไปอย่างไร้จุดหมาย
ปลายทาง ฉะนั้น แม้มีวาสนาได้เกิดเป็นมนุษย์อีก ก็มี
แนวโน้มว่าจะคลุ้มคลั่งเป็นบ้าได้ไม่ยาก นี่สะท้อนว่า
กรรมแบบคนบ้าย่อมถ่วงทางไปสู่ความเป็นคนบ้าในการ
เกิดครั้งต่อไป หรือดีไม่ดีก็อาจเห็นทันตาในชาติปัจจุบัน
ที่เป็นคนชู้เหล่านี้เอง

หากตายเยี่ยงคนชู้เหล้าเมายาผู้ยังไม่อิมไม่พอกับ
น้ำเมา แต่ยังมีบุญพยุ่งไม่ให้ร่วงหล่นถึงนรก ก็อาจ
ไปเสวยภพของพวกไร้สติในระดับเดรัจฉานภูมิ เช่น
ตัวต่อที่ทำร้ายคนและสัตว์อื่นได้โดยไม่ต้องถูกราวีก่อน
เป็นต้น

แต่หากตายเยี่ยงคนชู้เหล้าเมายาที่เปลอสติก่อคดี
อาญาไว้มาก ก็จัดว่ามีความเหมาะสมกับสภาพความเป็นอยู่
ที่ถูกทำร้ายให้ร้องโหยหวนครวญครางเป็นนิตย์ ดังเช่น
นรกภูมิสถานเดียว!

ส่งท้าย

การไม่ตั้งใจเว้นขาดจากการประพฤติผิดในศีล ก็คือการปล่อยให้ใจให้แกว่งไกวไปตามแรงกระทบของกิเลส เป็นบาปฐานให้ความเห็นแก่ตัวอกเวยขึ้น ส่วนการตั้งใจเว้นขาดจากการประพฤติผิดในศีล ก็คือการตีกรอบไม่ให้ความเห็นแก่ตัวกำเริบเกินขอบเขตอันควร กับทั้งจุดประกายให้เห็นค่าของการลดความเห็นแก่ตัวลงได้มาก

พอเลิกเห็นแก่ตัว เลิกอยากได้อะไรให้ตัวเองแบบผิดๆ เราจะเป็นคนดีได้ไม่จำกัด แต่ในทางตรงข้าม

ถ้าเห็นแก่ตัว เอาแต่อยากได้อะไรให้ตัวเองทำเดี๋ยว เราก็เป็นคนเลวแบบคาดเดาไม่ได้ ว่าจะถึงสุดขีดแห่งความชั่วร้ายที่ตรงไหน

บางคนอุตส่าห์แต่งตัว แต่งใบหน้า แต่งน้ำเสียง ให้ดูดีมีระดับ มีเสน่ห์ มีความน่าอบอุ่น แต่เมื่อถูกจับได้ว่าเป็นคนทุศีล ก็ยอมทำให้ผู้อื่นรู้สึกแย่กับทุกสิ่งที่ดีดีในตัวเขาทั้งหมด แม้แต่ญาติพี่น้องในตระกูลเดียวกันก็อาจพลอยฟ้าพลอยฝน ถูกมองเหมารวมว่าเลวทรามตามไปด้วย

ผู้ตั้งมั่นอยู่ในความเป็นคนทุศีลยอมได้ชื่อว่าอยู่ในโลกมืด ถึงฟ้ากว้างสว่างไสวอยู่แต่ๆ แต่ตากลับเห็นได้แค่เพียงสลัวเลือน เหมือนติดอยู่ในคุกแคบ นั้นก็เพราะความมืดของจิตอันเปื้อนเปรอะด้วยบาป ไม่เอื้อให้หูตาทำงานได้กว้างขวางนัก

สังเกตเข้ามาในตัวเรายามประพาศติผิดในศีลให้มาก แล้วจะพบว่าลักษณะของทุกข์ทางใจไม่ได้มีแค่

อาการโหม่นสหรือเศร้าโศกอาดูรอย่างเดียว ยังมีรูปแบบความทุกข์ทางใจอีกหลายชนิด ล้วนถือกำเนิดจากการไม่ยอมรักษาศีลทั้งนั้น แถมสั่งสมมากแล้วจะกลายเป็นโรคทางใจ แล้วลุกลามต่อเป็นโรคทางกาย ซึ่งก็หมายความว่าชะตาชีวิตแม้อีดยูก่อน ก็อาจพังครืนลงได้ทั้งหมด

แค่เห็นว่าการไม่ตั้งใจรักษาศีลเป็นเหตุแห่งทุกข์มีโทษใหญ่ ก็เพียงพอแล้วที่ผู้ปรารถนาความสงบใจจะหันมาถือศีลให้มั่น ตั้งใจไว้ล่วงหน้าให้ดีกว่าแม้อี้อะไรยั่วยวนชวนผิดศีลใดๆ เราก็จะไม่หลงกลอีกเลย

หากมีเรื่องยั่วยวนให้ประพาศติผิดในศีลแล้วห้ามใจได้ แต่ละครึ่งเราจะพบว่าสติและความสว่างทางจิตเจริญงอกงามขึ้นทุกที กับทั้งพร้อมจะรับรู้อะไรต่ออะไรตามจริง คือ เห็นโทษโดยความเป็นโทษ เห็นประโยชน์โดยความเป็นประโยชน์ ไม่ใช่กลับกันเยี่ยงคนเห็นกงจักรเป็นดอกบัว

ต้นเหตุของการกระทำที่ผิดพลาด อันนำไปสู่ความทุกข์และความเดือดร้อนนั้น ทั้งหลายทั้งปวงก็มาจากความไม่รู้ว่าผลของบาปมีจริง อีกทั้งไม่ตระหนักด้วยว่าผลของบาปเป็นสิ่งพิสุจน์ทราบได้ด้วยใจ ฉะนั้น จึงกล่าวได้ว่าที่สุดของความผิดก็คือความไม่รู้ เมื่อยังไม่รู้ ยังไม่มีวิธีพิสุจน์ทราบให้เชื่ออย่างถูกต้อง ก็เท่ากับยังต้องเป็นผู้หลงทำผิด ก่อความเดือดเนื้อร้อนใจให้ตนเองและผู้อื่นอยู่รำไป

บันทึกท่าไม้เท้าที่ไม่รู้

บันทึกท่าไม้เท้าที่ไม่รู้

บันทึกทำไมถ้าไม่รู้

บันทึกทำไมถ้าไม่รู้

